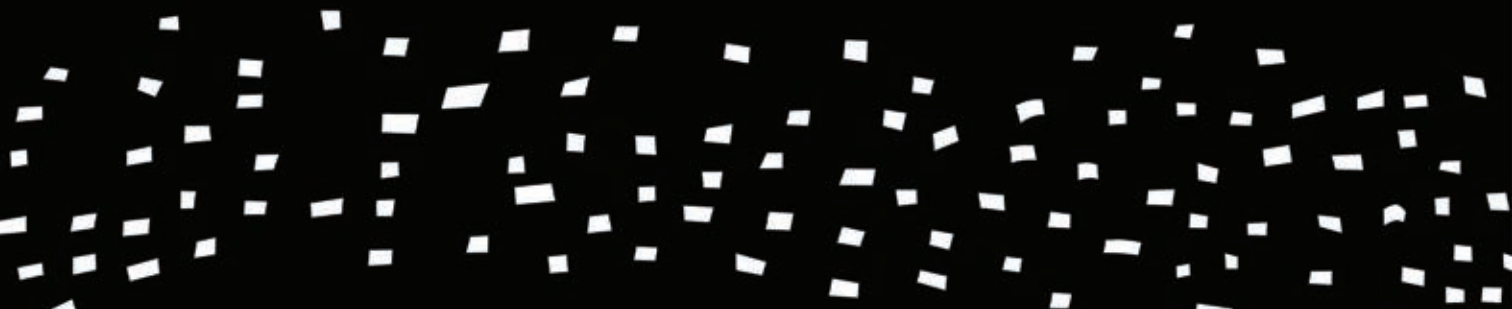

**41. интернационални фестивал
алтернативног и новог театра**
**41st International Festival of
Alternative and New Theatre**

Нови Сад, 25. јун – 2. јул 2014.
Novi Sad, 25th June – 2nd July 2014

**41. интернационални фестивал
алтернативног и новог театра**
**41st International Festival of
Alternative and New Theatre**

Нови Сад, 25. јун – 2. јул 2014.
Novi Sad, 25th June – 2nd July 2014

41. ИНФАНТ – ПРОГРАМ

||| СРЕДА, 25. јун

19.00 Свечано отварање

Компанија Последњи тренутак: СТАНДАРДИ (Француска) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (70')

20.30 Округли сто о представи „Стандарди“ – СНП, Сцена „Пера Добриновић“

21.30 Новосадско позориште-Újvidéki Színház: ОПЕРА УЛТИМА (Србија) – Новосадско позориште, Велика сала (135')

||| ЧЕТВРТАК, 26. јун

11.00 Округли сто о представи „Опера ултима“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 Фишамбл: Компанија нове драме: НЕЧУЈАН (Ирска) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (90')

21.00 Пароброд театар, Установа културе Пароброд: У САМОЋИ ПАМУЧНИХ ПОЉА (Србија) – СНП, Камерна сцена (60')

||| Петак, 27. јун

11.00 Округли сто о представама „Нечујан“ и „У самоћи памучних поља“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 Пекинпах / Кинк Конг: ЕДЕН (Словенија) – СНП, Сцена „Јован Ћорђевић“ (65')

||| Субота, 28. јун

11.00 Округли сто о представи „ЕДЕН“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 Маша Колар: THE MEMORY OF WATER (Хрватска) – СНП, Сцена „Јован Ћорђевић“ (38')

21.00 МДВЗ: ТАНЦ ЕВРОПА ЕКСПРЕС (Немачка) – КЦНС, Велика сала (55')

||| НЕДЕЉА, 29. јун

11.00 Округли сто о представама „The Memory of Water“ и „Танц Европа експрес“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 Театар Мимарт: ПЛИВАТИ УЗ РЕКУ (Србија) – КЦНС, Велика сала (45’)

21.00 Драмски студио слепих и слабовидих „Нови живот“: ЋЕЛАВА ПЕВАЧИЦА (Хрватска) – Новосадско позориште, Велика сала (60’)

||| ПОНЕДЕЉАК, 30. јун

11.00 Округли сто о представама „Пливати уз реку“ и „Ћелава певачица“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 Породица бистрих потока: СИЗИФ НА РАВНОМ, перформанс (Србија) – Змај Јовина улица

20.00 Компанија „Плес па плес“: ХОГЕРМАН (Шпанија) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (50’)

||| УТОРАК, 1. јул

11.00 Округли сто о представи „Хогерман“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

18.00 Презентација рада Породице бистрих потока и фестивала „Шумес“ (Србија) – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

20.00 Компанија Акаша Одедре: УСПОН (Велика Британија) – СНП, Сцена „Јован Ћорђевић“ (80’)

||| СРЕДА, 2. јул

11.00 Округли сто о представи „Успон“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

18.00 Компанија Марија Конг: ОТВОРЕНИ КОД (Израел) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (55’)

19.30 Позориште „Деже Костолањи“: РУЖЕ (Србија) – СНП, Сцена „Јован Ћорђевић“ (60’)

21.30 Проглашење победника, у част награђених:

Мали драмски театар – Битола: КОРЕКЦИЈА (Македонија) – КЦНС, Велика сала (50’)

41st INFANT – PROGRAMME

||| WEDNESDAY, 25th June

19.00 Festival Inauguration

Compagnie dernière minute: **STANDARDS (France)** – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (70')

20.30 Round table discussion about the performance 'Standards'- SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

21.30 **The Novi Sad Theatre – Újvidéki Színház: OPERA ULTIMA (Serbia)** – The Novi Sad Theatre, Grand Stage (135')

||| THURSDAY, 26th June

11.00 Round table discussion about the performance 'Opera Ultima' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **Fishamble: The New Play Company: SILENT (Ireland)** – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (90')

21.00 **The 'Parobrod' Theatre, Cultural Centre 'Parobrod': IN THE SOLITUDE OF COTTON FIELDS** – SNT, Chamber Stage (60')

||| FRIDAY, 27th June

11.00 Round table discussion about the performances 'Silent' and 'In the Solitude of Cotton Fields' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **Pekinpah / Kink Kong: EDEN (Slovenia)** – SNT, 'Jovan Đorđević' Stage (65')

||| SATURDAY, 28th June

11.00 Round table discussion about the performance 'EDEN' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **Maša Kolar: THE MEMORY OF WATER (Croatia)** – SNT, 'Jovan Đorđević' Stage (38')

21.00 **MDVZ: TANZ EUROPE EXPRESS (Germany)** – CCNS, Main Hall (55')

||| **SUNDAY, 29th June**

11.00 Round table discussion about the performances 'The Memory of Water' and 'Tanz Europe Express' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 Mimart Theatre: TO SWIM UPSTREAM (Serbia) – CCNS, Main Hall (45')

21.00 The Theatre of the Blind and Visually Impaired 'New Life': THE BALD SOPRANO (Croatia) – The Novi Sad Theatre, Grand Stage (60')

||| **MONDAY, 30th June**

11.00 Round table discussion about the performances 'To Swim Upstream' and 'The Bald Soprano' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 The Clear Brooks Family: SISYPHUS ON THE PLAIN, performance (Serbia) – Zmaj Jovina Street

20.00 Erre que Erre Dance Company: HOGERMAN (Spain) – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (50')

||| **TUESDAY, 1st July**

11.00 Round table discussion about the performance 'Hoogerman' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

18.00 Presentation of the Clear Brooks Family's Work and the 'Šumes' Festival (Serbia) – CCNS, 'Tribina mladih' Club

20.00 Aakash Odedra Company: RISING (Great Britain) – SNT, 'Jovan Đorđević' Stage (80')

||| **WEDNESDAY, 2nd July**

11.00 Round table discussion about the performance 'Rising' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

18.00 Maria Kong Company: OPEN SOURCE (Israel) – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (55')

19.30 The Deszõ Kostolányi Theatre: ROSES (Serbia) – SNT, 'Jovan Đorđević' Stage (60')

21.30 The Award Announcement / Performance in honour of the award winners: The Small Drama Theatre – Bitola: CORRECTION (Macedonia) – CCNS, Main Hall (50')

ДУБОКО У СНОВЕ

„Али, да је све добро, не би у онима који посећују савремено позориште и промишљају га, нагонски и стално кључала жеља за променом. И управо зато што је позориште у овако јадном стању, бива нужно да неко проговори као што ја сада чиним; и тад се обазрем око себе за онима којима могу говорити и за онима који ће хтети да слушају и слушајући разумеју; и видим једино окренута ми леђа...”

Е. Г. Креиг *О позоришној уметности*

Обзиром да смо нашу претходну селекцију (2013) базирали на представама које смо сматрали репрезентативним у смислу остављања трага о недвосмисленом ауторству у постапокалиптичком тренутку, сматрамо да је дошло време да идемо даље, да газимо дубље, да се позабавимо оном групом аутора или групама аутора, уметника, интелектуалаца које реже смрт уметности као израз деградирајуће буржоаске културе. Авангарда и неоавангарда пропагирају културну револуцију и не само то – без ње не могу. Глобализација, проширење ових и оних тржишта, константно балансирање фрагилне границе Истока и Запада и Спектакуларизам (са великим С) ставили су модерног човека дигиталне ере у спрегу друштвених односа посредованих сликама. Свакодневица прошарана покретним и непокретним фотографијама, друштвеним мрежама, рекламама, лецима, флајерима, трејлерима, фотомонтажама, селфијима, статусима, крњецима расположења подвученим музиком са *Јутјуба* личи на кичасти кошмар у коме су сви у својих пет минута славе једнаки и непрестано се нижу као на покретној траци. Свет међуљудских релација је постао метарекламни простор у коме притиском на дугме рачунара можемо угледати нпр. насмејано лице комшиницине бебе фотографисано из деветог покушаја у „најбољем издању“. Свет уметности је постао попут туморозног ткива, саморепродукује се, штанцује уметнике који само захватају лопатицама из гомиле већ наштанцаних и животом употребљених предмета. Интелектуалци све прате, круже од догађаја до догађаја, клизе као вода под прстима по том самодовољном уметничком простору у стању непрестане револуционарности.

Фулвија Карнавале и Џејмс Торнхил (*Fulvia Carnevale, James Thornhill*) говоре о кризи сингуларности, о субјективности као производу (производу моћи) и телима испресецањем односима моћи у које се или уливамо или им се супротстављамо. О томе говори и Акаш Оедра, Индијац из Велике Британије, невероватне телесне изражајности и гипкости кроз чије органе ће пред гледаоцима прострујати Никола Тесла и бенгалски тигрови тек ослобођени из кавеза, јер испресецањем видовима енергије, од анималне до електричне, у свом коначном облику Акашево сценско бивствовање постаје кинетика и енергија по себи (оно је моћно у побеђивању моћи). Фулвија Карнавале и Џејмс Торнхил настављају и кажу: „Што се ја више множило у свим културним производима, то се мање могло наићи на постојаност самог себе у стварном животу.“ Тако и Мимарт траје већ тридесет година, преиспитујући то Ја, српско Ја, уметничко Ја, авангардно Ја и моје многоструко Ја у мом тридесетогодишњем трајању, да би поставило питање: Имам ли Ја уопште смисла?; *Хогерман* из Шпаније поставља себе у ту шизофренију сликовних смена, преиспитујући шта је то постојано иза свих светлости свих велеграда, а *Телава нева-чица* Драмског студија слепих и слабовидих из Хрватске описује данашњи свет у коме се људи гледају, али се не виде, траже се, али се, упркос томе што стоје једни другима пред носом умножени у милион фотокопија, не проналазе.

У домену производње уметника ретко се разматра проблем (не)креативности. У лепљивом уметничком саћу сачињеном од масе произвођача и потрошача који слично изгледају, слушају исту музику и поседују исте теоријске референце, ретко се разматрају последице те кошнице на субјективност. Мала Клине из Словеније у свом перформансу под називом *ЕДЕН* чини управо то питајући шта је особеност у самодовољном уметничком рају. Маша Колар из Хрватске у *The Memory of Wa-*

* Клер Фонтен, *Ready-made уметници и људски штрајк: неколико објашњења* у Меморијал Надежде Петровић *Дубок сан*, Уметничка галерија Надежда Петровић, Чачак 2012.

ter телима плесачица симболише клизећи, лепљиви конзументски мед савременог интелектуалца, како оног на сцени, тако и оног у публици. Карнавале и Торнхил кажу: „Свет уметности је досегао степен где испитивање термина ‘креативност’ више нема никаквог смисла и ништа ново у најнаивнијем смислу те речи више не може видети светлост дана у том простору“. Репродукујмо репродуковано јер то су захтеви тржишта – о томе говори *Опера ултима* Новосадског позоришта. Репродукујмо до бесвести, док репродуковање не изгуби смисао и не постане угарак на згаришту беспотребних текстова. Тако ће „масивна генерација једноликости довести до истинског нефункционисања друштвеног простора око савремене уметности“, а један Рудолф Валентино ће живети у малој картонској кутији у слепој улици настањеној бескућницима, као у представи под називом *Нечујан*, Пета Киневана из Ирске. На крају, „под условима продукције уметничке субјективности, сви смо ми *ready-made* уметници и наша једина нада је да ово схватимо што пре; сви смо ми апсурдни и истиснути као вулгарни предмет и уметничко дело нам је забрањено, као што су забрањене какве год сингуларности од којих се очекује да буду уметничке“ (Карнавале, Торнхил). Сви смо ми као *Руже*, Позоришта „Деже Костолањи“ из Суботице, лепи, румени, здрави и забијени у вазе, непокретни на трпезаријским столовима и лишени животне употребне вредности – сви смо ми сопствени производи.

„У току лаког сна испод површине реалног, у ширењу рекламних слогана и гомиле глупих задатака, до прекида овог стања остаћемо странци самима себи и пријатељи са стварима“ (Карнавале, Торнхил), о чему говори трупа Марија Конг из Израела, приказујући како нас пријатељство са стварима претвара у стенице и дрвене црве. У таквом стању које упорно траје и у коме све остаје увек исто, иако се стално креће као на траци (класне разлике, прикривене мржње, расизам, мизогинија, колонијализам итд) формира се слика демократије и она попут заставе вијори над појединачним нацијама. Стандарди – (другим речима) трају, као *Стандарди*, Компаније Пјера Ригала из Француске и у константном покрету бивају, у основи, непроменљиви.

Да би се отуђили од досадног ритма замајца историје, да би се шокирали, тргнули, прекинули такт традиционалног кови-тлаца, постали странци устаљеним стандардима – морамо бити способни да приметимо ту обузетост собом, нарцизам интелектуалаца, затвореност савременог човека у сопствене оквири. Морамо изаћи сами из себе, сагледати ситуацију. Морамо се дакле одвојити од себе да би се са луцидним собом поново ујединили – *У самоћи памучних поља*, у којима се, као у онима Пароброд театра из београдског Круга двојке, питамо шта да радимо са новопронађеном субјективношћу (и сингуларношћу). Можда можемо да се смејемо, а можда можемо и много више ако почнемо са смехом. Можда у својој засмејаности смејачи могу померити велике националне куће два милиметра из темеља, не марећи да ли ће се оне у темеље одмах и вратити, јер то и није тако битно („Насмејте се, о, смејачи! Засмејте се, о, смејачи!“ каже у својој песми Велимир Хлебњиков).

Стога, брзо и спонтано, искрено, лако, једноставно и са љубављу – попут *Танц Европа експреса* из Берлина, загазимо дубље, **Дубоко у снове**, испод површине, иза *Фејсбука* и *Инстаграма*, иза вечитих националних и уметничких величина, иза спектакла, иза редитеља и националних театара и иза њихових обожавалица и познавалаца, иза наших најбољих фото издања – да покушамо да видимо какви смо стварно.

Добродошли на Инфант 2014.
Милош Софреновић и Милица Константиновић

„У капитализму је конструисање нових оквира и начина живота искључиво ствар изолованих интелектуалаца. То објашњава све дуготрајне благодети сна.... Да би урликали на смрт, пси чувари се држе заједно.“

Г. Дебор „Дубок сан и његови потрошачи“, *Потлач*, бр. 16

DEEPER INTO DREAMS

'But if all were well, no desire for a change would spring up instinctively and continually as it ever does in those who visit or ponder on the modern Theatre. It is because the Theatre is in this wretched state that it becomes necessary that some one shall speak as I do; and then I look around me for those to whom I can speak and for those who will listen and, listening, understand; and I see nothing but backs turned towards me...'

E. G. Craig *On the Art of the Theatre*

Considering the fact that we based our previous selection (2013) on the performances we regarded as representative in respect to leaving a trace of undoubted authorship in a post-apocalyptic moment, we think that the time has come to move on, to wade in deeper, to deal with that group of authors or groups of authors, artists, intellectuals, who are slashed by the death of art as an expression of degrading bourgeois culture. The avant-garde and neo-avant-garde advocate a cultural revolution and not only that – they cannot exist without it. Globalisation, extension of this and that market, the constant balancing of the fragile border between the East and the West and Spectacularism (with the capital S) have placed the modern man of the digital era into the chains of image-mediated relationships. Everyday lives interspersed with motion and still photographs, social networks, advertisements, leaflets, flyers, trailers, photomontage, selfies, statuses, scraps of moods underscored by Youtube tunes, resemble a kitschy nightmare where everyone is equal in their five-minute glory and file one after another as if on a conveyor belt. The world of interpersonal relations has become a meta-advertising space where, with a click on the computer, we can see, for example, a smiling face of the neighbour's baby taken "at its best" from the ninth attempt. The world of art has become like a tumorous tissue, self-reproducing, it churns out artists who merely scoop up from the pile of already churned up and life-expended objects. Intellectuals follow it all, circling from an event to an event, slipping like water through fingers in this self-sufficient artistic space of endless revolutionariness.

Fulvia Carnevale and James Thornhill speak of the crisis of singularities, of subjectivities as products (products of power) and our bodies being crossed by relations of power where we either oppose this power or wed ourselves to its flux. Also speaking of these things is Aakash Odedra, an Indian from Great Britain of incredible corporal expressivity and flexibility, whose bodily organs will serve, in front of the audience, as a conduit of Nikola Tesla and Bengal tigers just freed from their cages, since crossed by forms of energy, ranging from animalistic to electric, in its ultimate shape, Aakash's stage existence becomes kinetics and energy as such (it is powerful in defeating power). Fulvia Carnevale and James Thornhill go on to say: 'The more the "I" spawned and multiplied in all the cultural products, the less one might encounter the consistency of the self in real life.' Similarly, Mimart has been active for thirty years now, re-examining the "I", the Serbian "I", the artistic "I", the avant-garde "I" and my multiple "I" in my thirty-year long continuance, only to pose the question: Do "I" have any sense?; the Spanish *Hooger-man* puts itself in this schizophrenia of alternating images, examining what the durable thing is behind all the lights of all the cities, while *The Bald Soprano* of the Theatre of the Blind and Visually Impaired from Croatia describes the world of today where people look at each other without really seeing, where people seek each other, but despite the fact that they stand right before each other's eyes, multiplied in millions of photocopies, they fail to find each other.

In the domain of the production of artists, a problem of (un)creativity is rarely considered. In the tacky artistic honeycomb made of the mass of producers and consumers who look alike, listen to the same kind of music and have the same theoretical references, the consequences of this beehive on subjectivity are rarely examined. It is exactly what Mala Kline from Slovenia in her performance entitled *EDEN* does by asking what distinctiveness is in the self-sufficient artistic paradise. Maša Kolar from

* Clair Fontaine, *Ready-made umetnici i ljudski štrajk: nekoliko objašnjenja [Ready-Made Artist and Human Strike: A Few Clarifications]* in Nadežda Petrović Memorial *The Big Sleep*, The Art Gallery of Nadežda Petrović, Čačak 2012.

Croatia in *The Memory of Water* uses the dancers' bodies to symbolise the slippery, tacky consumerist honey of the contemporary intellectual, both the one on the stage and the one in the audience. Carnevale and Thornhill say: 'The "art world" has thus reached a stage where interrogating the term "creativity" no longer really makes any sense. Nothing "new," in the most naïve sense of the word, can see the light in this space.' We reproduce the reproduced because that is the market demand – this is what *Opera Ultima* of the Novi Sad Theatre speaks of. We reproduce no end, until reproduction loses all sense and becomes a char in the ashes of needless texts. Thus 'this massive generation of uniformity will nevertheless generate genuine dysfunction in the social space that surrounds contemporary art,' and a Rudolph Valentino will live in a small cardboard box in a dead-end street inhabited by the homeless, like in the play by Pat Kinevane from Ireland entitled *Silent*. Finally, 'under the conditions of production of artistic subjectivity that we have just described, we are all ready-made artists and our only hope is to understand this as quickly as possible. We are all just as absurd and displaced as a vulgar object, deprived of its use and decreed an art object: whatever singularities, supposed to be artistic' (Carnevale, Thornhill). We are all like *Roses* of the "Deszö Kostolányi" Theatre from Subotica, nice and rosy, healthy and stuck into vases, left immobile on dining tables and deprived of the life utility value – we are all our own products.

'In a light sleep, beneath the surface of the real, a spread of advertising slogans and a host of stupid tasks saturate time and space. Until an interruption, we will remain foreigners to ourselves and friends with things,' (Carnevale, Thornhill), which the troupe of Maria Kong from Israel speaks of, showing how friendship with things turns us into bedbugs and woodworms. It is under such conditions – which obstinately continue, and in which everything always remains the same even though it moves as if on a conveyor belt (class differences, hidden hatreds, racism, misogyny, colonialism, etc.) – that the image of democracy is shaped, fluttering like a flag over certain nations. Standards – (in other words) last, like *Standards* of Pierre Rigal's company from France, and in constant motion, they, essentially, remain unchanged.

In order to alienate ourselves from the tedious rhythm of the momentum of history, in order to get shocked, stirred up, stop the spinning force of tradition, to become strangers to the deeply rooted standards – we must be capable of noticing this self-absorption, the narcissism of intellectuals, the modern man's confinement within his own limits. We must step out of our own selves, observe the situation. We must, therefore, separate from ourselves to reunite with our lucid selves – *In the Solitude of Cotton Fields* in which, like in those of the Parobrod Theatre from the Belgrade Circle of 2, we wonder what to do with our newly-discovered subjectivity (singularity). Perhaps we can laugh, and perhaps we can achieve much more if we start with laughter. Perhaps in their laughterhood, the laughers can move the foundations of great national houses for two millimetres, without caring if they return to their foundations right away, as it is not at all that important ("O laugh, laughers! O, laugh out laughers!" says Vladimir Khlebnikov in his poem).

So, quickly and spontaneously, honestly, easily, simply and lovingly – like *Tanz Europe Express* from Berlin, let us wade in deeper, **Deeper into Dreams**, beyond the surface, beyond *Facebook and Instagram*, beyond the national and artistic great-nesses, beyond the spectacle, beyond the directors and national theatres and beyond their fans and connoisseurs, beyond our best photo editions – to try to see what we are really like.

Welcome to Infant 2014.
Miloš Sofrenović and Milica Konstantinović

"In a capitalist society, the construction of the frame and styles of life are enterprises restricted to isolated intellectuals. Which explains the long life of the dream... So as to howl at death, the guard dogs have come together."

G. Debord "Dubok san i njegovi potrošači" [The Big Sleep and Its Clients], *Potlač*, No. 16

СТАНДАРДИ

Компанија Последњи тренутак, Француска
19.00 СНП, Сцена „Пера Добриновић” | Среда, 25. јун

**INSTITUT
FRANÇAIS**

Концепција и кореографија: **Пјер Ригал**
Играчи: **Јамина Беналал, Јулија Флот, Адријен Гулине, Стив Камсе, Сандрин Лекуран, Камиј Рењо, Жилијен Сан-Максимен**
Оригинална музика на сцени (уживо): **Нил Бордир**
Светло: **Фредерик Стол**
Асистент кореографа, костим, шминка: **Мелани Шартре**
Инжењер светла: **Жизел Пап**

Директор продукције: **Софи Шнајдер**
Помоћник продукције: **Натали Вотрин**
Копродукција: **Suresnes Cités danse 2012, Festival de Marseille – F/D/Am/M**
Уз подршку ADAMI, CENTQUATRE – Paris, Француског института и Француског института у Србији

Трајање: 70 минута

СТАНДАРДИ

„У комаду **Стандарди** на сцени је седам играча хип хопа који сви формирају популацију. Она постаје колективни симбол заједничког живљења, заставе или, прецизније речено, заставника. Дословно и геометријски, играчи почињу да својом енергијом и грациозношћу проучавају пропорције и просторе симбола. Они проширују и уврћу границе ових имагинарних територија, у којима поетика апсорбује политику. Хип хоп игра, и сама структурирана по моделима и кодовима, постаје забавно и динамично средство за ово проучавање. Она износи на видело профињеност, комплексност, чак и немогућност стварања дефиниција. Да ли је застава повлачење? Дословно и фигуративно, *Стандарди* постављају на сцени ово еволуционарно и неухватљиво питање, и на тај начин, она(оно) трага за индивидуалним у универзалном и за универзалним у индивидуалном... Слобода, једнакост, братство.“

Пјер Ригал

Продукције које је реализовала **Компанија Последњи тренутак:**

Ерекција (2003), соло представа у извођењу Пјера Ригала, чији су аутори Пјер Ригал и Орелијен Бори;

Судијска надокнада времена (2006), комад за четири извођача, чији су аутори Пјер Ригал и Орелијен Бори;

Прес (2008), соло представа, чији је аутор и коју изводи Пјер Ригал;

Асфалт (2009), комад за пет хип хоп играча, чији је аутор Пјер Ригал;

Микро (2010), кореографски концерт за пет извођача, чији је аутор Пјер Ригал;

Стандарди (2012), комад за осам хип хоп играча, чији је аутор Пјер Ригал;

Позориште операција (2012), комад за девет корејских играча, чији је аутор Пјер Ригал;

Туча (2013), дуо Хасан Разак и Пјер Картоне, чији су аутори Пјер Ригал и Хасан Разак.

Деловање Компаније Последњи тренутак дотирају Министарство културе и комуникација / Управа регије Пиринеји-југ, Регија Пиринеји-југ и Град Тулуз. Компанију Последњи тренутак подржава Фондација *BNP Paribas* за развој пројеката.

STANDARDS

Compagnie dernière minute, France

19.00 SNT, 'Pera Dobrinović' Stage | Wednesday, 25th June

▲ <http://pierregrsbois.com/>

INSTITUT
FRANÇAIS

Conception and choreography: **Pierre Rigal**
Dancers: **Yamina Benallal, Julia Flot, Adrien Goulinet, Steve Kamseu, Sandrine Lescourant, Camille Regneault, Julien Saint-Maximin**

Original music in live: **Nihil Bordures**

Lights: **Frédéric Stoll**

Assistant choreographer, costumes, make up: **Mélanie Chartreux**

Lights engineer: **Gisèle Pape**

Production director: **Sophie Schneider**

Production assistant: **Nathalie Vautrin**

Co-production: **Suresnes Cités danse 2012, Festival de Marseille – F/D/Am/M**

With the support of ADAMI, CENTQUATRE – Paris, the French Institute and the French Institute of Serbia

Running time: 70 minutes

STANDARDS

“The piece **Standards** stages seven dancers of hip-hop who form all by themselves a population. This one seizes a collective symbol of to live together, the flag or more exactly the banner. In a literal and geometrical way, the dancers are going to study with their energy and their grace the proportions and the spaces of the emblem. They enlarge and twist the limits of these imaginary territories in which poetics absorbs politics. The dance hip-hop, structured itself by models and codes becomes the playful and dynamic tool of the study. It puts the subtlety, the complexity forward, even the impossibility of elaborating definitions. Is the flag a withdrawal? Literally as figuratively, *Standards* asks on stage this evolutionary and sometimes elusive question. And in this way, she(it) looks for the individual in the universal and the universal in the individual... Liberty, Equality, Fraternity.”

Pierre Rigal

The productions realized by the **Compagnie dernière minute:**

Érection (2003) solo performed by Pierre Rigal and created by Pierre Rigal & Aurélien Bory;

Arrêts de jeu (2006) piece for 4 performers by Pierre Rigal and Aurélien Bory;

Press (2008) solo created and performed by Pierre Rigal;

Asphalte (2009) piece for 5 hip-hop dancers by Pierre Rigal;

Micro (2010) choreographic concert for 5 performers by Pierre Rigal;

Standards (2012) piece for 8 hip-hop dancers by Pierre Rigal;

Theatre of operations (2012) piece for 9 korean dancers by Pierre Rigal;

Bataille (2013) duet with Hassan Razak & Pierre Cartonnet created by Pierre Rigal & Hassan; Razak.

Compagnie dernière minute is subsidized by the Ministry of Culture and Communication / Prefecture of the region Midi-Pyrénées, the Region Midi-Pyrénées and the City of Toulouse. Compagnie dernière minute is supported by Fondation BNP Paribas for its project development.

ОПЕРА УЛТИМА (Бомарше/Младеновић/Ћармати)

Новосадско позориште – Újvidéki Színház, Србија

21.30 Новосадско позориште, Велика сала | Среда, 25. јун

По Бомаршеовим делима *Севилски берберин* и *Фигарова женидба*

Режија: **Кокан Младеновић, к.г.**
Драматургија: **Ката Ћармати**
Сценографија: **Марија Калабић, к.г.**
Костимографија: **Марина Сремац, к.г.**
Композитор (оригинална музика): **Ирена Поповић, к.г.**
Сценски покрет: **Андреја Кулешевић, к.г.**
Музички сарадник, корепетитор: **Давид Клем**
Светло: **Роберт Мајорос**
Тон: **Тибор Биро**
Шминка: **Агнеш Пасти**
Инспцијент: **Александра Биро**
Суфлер: **Чила Ловаш**
Фото: **Чаба Микуш**

Подела:

ПРВИ ДЕО

Гроф Алмавива, заљубљен у Розину – **Едуард Сабо**

Бартоло, доктор, Розинин тотор – **Золтан Ширмер**

Розина, Бартолова штићеница, после грофица – **Емина Елор**

Фигаро, берберин – **Арон Балаж**

Дон Базилио, професор за певање – **Габор Понго**

Chérubin d'amore – **Иштван Кереш**
Слушкиње, војници, маса: **Агота Силађи, Ливиа Банка, Атила Гириц, Габриела Црнковић, Тамаш Хајду, Даниел Хуста, Даниел Гомбош, Атила Немет, Јудит Ласло, Емеше Нађабоњи, Тимеа Леринц, Арнолд Пап**

ДРУГИ ДЕО

Фигаро, берберин – **Арон Балаж**

Сузана, слушкиња, Фигарова вереница – **Агота Силађи**

Гроф Алмавива – **Едуард Сабо**

Розина грофица – **Емина Елор**

Марчелина, слушкиња – **Ливиа Банка**

Дон Бартоло, сплеткарош – **Золтан Ширмер**

Дон Базилио, сплеткарош – **Габор Понго**

Chérubin d'amore – **Иштван Кереш**

Дон Крузио, судија – **Атила Гириц**

Фанкете – **Габриела Црнковић**

Слушкиње, војници, маса: **Тамаш Хајду, Даниел**

Хуста, Даниел Гомбош, Атила Немет, Јудит Ласло,

Емеше Нађабоњи, Тимеа Леринц, Арнолд Пап

Представа је реализована уз подршку Градске управе за културу Града Новог Сада.

Трајање: 135 минута са паузом

ОПЕРА УЛТИМА

„Сва велика класична дела садрже у себи универзалне истине које их чине свевременим а успех наших заједничких представа – *Поморанџине коре* и *Човекове трагедије* осмелио ме је да са ансамблом Новосадског позоришта овога пута одемо и корак даље – да кроз две сјајне Бомаршеове комедије, преточене у успешне опере Моцарта и Росинија, испричамо причу о „немогућој мисији“ прављења оперске представе у једном драмском ансамблу, а под ултиматумом локалних власти, као и причу о немогућој мисији бављења било којим видом културе у овој опустошеној и све некултурнијој земљи.

Бомаршеов *Фигаро* је својом луцидном анализом друштва, мудрошћу и вештином успео да надмудри свога господара. *Фигарова женидба* је својим револуционарним духом умногоме допринела Француској револуцији и исписала посвету слободи духа и говора. Бавећи се овим комадима, ми изнова преиспитујемо тужни положај слуге и покушавамо да надмудримо неке нове, данашње господаре, бахатије и некултивисаније од оних из Фигаровог времена.“

Кокан Младеновић, редитељ

Новосадско позориште – Újvidéki Színház настало је 1974. године с идејом да помогне у очувању културног идентитета Мађара у Војводини. Адреса у Јована Суботића 3-5 врло брзо постала је, међутим, место на којем су расле неке много озбиљније и комплексније позоришне приче... Временом је ово позориште успело да постане не само место окупљања мађарске елите него је и превазишло мађарски оквир те данас слови за једно од најрелевантнијих позоришних адреса у Србији и региону.

Током нимало веселих деведесетих година ансамбл се наметнуо својом необичном позоришном поетиком која је наговештавала неке сасвим нове и другачије позоришне обресе. Разнолики репертоар – између експеримента и инсценација класичних дела мађарске и светске литературе – био је повод да у Новосадско позориште долазе најбољи редитељи. Они, без изузетка, хвале компактност ансамбла. Сви редитељи истичу вредноћу, марљивост и посвећеност глумаца и чини се да је управо та – сви за једног, један за све – мускетарска доктрина одвела Новосадско позориште на све домаће и низ регионалних фестивала: од Стеријиног позорја и Битефа, преко фестивала у Ужицу, Кишварди, Сегедину, Смедереву, Печују, Темишвару, до оних у Умагу и Сарајеву. Са готово сваког од њих ансамбл се вратио са неком од награда.

Новосадско позориште је установа од посебног значаја Националног савета мађарске националне мањине.

OPERA ULTIMA (Beaumarchais/Mladenović/Gyrmati)

The Novi Sad Theatre – Újvidéki Színház, Serbia

21.30 The Novi Sad Theatre, Grand Stage | Wednesday, 25th June

After Beaumarchais's *The Barber of Seville* and *The Marriage of Figaro*

Directed by **Kokan Mladenović**, guest
Dramaturge: **Kata Gyrmati**
Set design: **Marija Kalabić**, guest
Costume design: **Marina Sremac**, guest
Composer (original music): **Irena Popović**, guest
Stage movement: **Andreja Kulešević**, guest
Music associate, accompanist: **Dávid Klemm**
Lights: **Róbert Majoros**
Sound: **Tibor Bíró**
Make-up: **Ágnes Pászti**
Stage manager: **Alekszadra Bíró**
Prompter: **Csilla Lovas**
Photo: **Csaba Mikus**

Cast:

PART 1

Count Almaviva, in love with Rosina – **Eduárd Szabó**
Bartolo, doctor, Rosina's guardian – **Zoltán Sirmer**
Rosina, Bartolo's protégé, later to become Countess – **Emina Elor**
Figaro, barber – **Áron Balázs**
Don Basilio, singing teacher – **Pongó Gábor**

Chérubin d'amore – **Kőrösi István**
Servants, soldiers, chorus: **Ágota Szilágyi, Livia Banka, Attila Gíricz, Gabriella Crnković, Tamás Hajdú, Dániel Huszta, Dániel Gombos, Attila Német, Judit László, Emese Nagyabonyi, Tímea Lőrinc, Arnold Papp**

PART 2

Figaro, barber – **Áron Balázs**
Susanne, servant, Figaro's fiancé – **Ágota Szilágyi**
Count Almaviva – **Eduárd Szabó**
Countess Rosina – **Emina Elor**
Marceline, servant – **Livia Banka**
Don Bartolo, intriguer – **Zoltán Sirmer**
Don Basilio, intriguer – **Gábor Pongó**
Chérubin d'amore – **István Kőrösi**
Don Curzio, judge – **Attila Gíricz**
Fankete – **Gabriella Crnković**
Servants, soldiers, people: **Tamás Hajdú, Dániel Huszta, Dániel Gombos, Attila Német, Judit László, Emese Nagyabonyi, Tímea Lőrinc, Arnold Papp**

The production of the play was supported by the City Administration for Culture of the City of Novi Sad.

Running time: 135 minutes with an intermission

OPERA ULTIMA

“All great works of classical art contain universal truths which make them timeless and the success of our joint productions – *Orange Peel* and *The Tragedy of Men* encouraged me to go a step further with the ensemble of the Novi Sad Theatre – Újvidéki Színház – to use two great Beaumarchais’s comedies, translated into successful operas by Mozart and Rossini, to tell a story of the ‘mission impossible’ of making an opera production with a dramatic ensemble, all under an ultimatum of local authorities, as well as a story of the ‘mission impossible’ of engaging in any form of culture in this devastated and increasingly non-cultural country.

Beaumarchais’s *The Marriage of Figaro* with its lucid social analysis, wisdom and skill, managed to outwit its master. The revolutionary spirit of *The Marriage of Figaro* greatly contributed to the French Revolution and wrote a dedication to the freedom of spirit and speech. Dealing with these plays, we re-examine once again the sad situation of a servant and attempt to outwit some new masters of today, more arrogant and uncultivated than those of Figaro’s time.”

Kokan Mladenović, director

The Novi Sad Theatre – Újvidéki Színház was founded in 1974 with the aim of facilitating preservation of the cultural identity of Hungarians in Vojvodina. Its address at 3-5 Jovana Subotića Street soon became a place where much more serious and complex theatrical stories started developing... In time, this theatre has managed to become more than just a gathering place of the Hungarian elite – it has stepped out of the Hungarian framework and today it is considered to be one of the most relevant theatrical addresses in Serbia and the region.

During the 1990s, which were everything but cheerful, the ensemble gained prominence by its unusual theatrical poetics which suggested some completely new and different theatrical contours. Its diverse repertoire – between experiment and staging of classical pieces of Hungarian and world literature – provided opportunities for best directors to come to the Novi Sad Theatre. Each and every one of them praises the compactness of the ensemble. All directors underline hard work, diligence and dedication of the actors and actresses and it seems that it was this – all for one and one for all – musketeers’ doctrine that took the Novi Sad Theatre to all the domestic and a series of regional festivals: from Sterijino pozorje and Bitef, to the festivals in Umag and Sarajevo. The ensemble has returned with one of the prizes from almost all of them.

The Novi Sad Theatre is an institution of special importance for the National Council of the Hungarian Minority.

НЕЧУЈАН

Фишамбл: Компанија нове драме, Ирска

19.00 СНП, Сцена „Пера Добриновић” | Четвртак, 26. јун

▲ фото: Гер Бланч

Текст: **Пат Киневен**
Режија: **Џим Калитон**
Музика: **Денис Клохеси**
Продукција: **Маркета Даулинг**

Изводи: **Пат Киневен**

Трајање: 90 минута

Реализовано уз подршку Културе Ирске

 Culture Ireland
Cultúr Éireann

НЕЧУЈАН

Безнадежна, беспомоћна особа која свима смета

Добитник награда Фринц фрст и Хералд енцел на Фринц фестивалу у Единбургу 2011. и Аргус енцел на Фестивалу у Брајтону 2012.

Бескућник Мекголдриг је некада имао сјајне ствари, али је изгубио све – укључујући и властити разум. У овој смелој, изазовној и лепој продукцији он сада утапа ране своје величанствене прошлости у романтичном свету Рудолфа Валентина. Представа **Нечујан** тренутно одушевљава публику на гостовањима по Ирској, али и у Европи и САД-у.

Фишамбл: Компанија нове драме је међународно призната, вишеструко награђивана труппа посвећена стварању нових комада за позориште. Новије продукције, извођене у Ирској и у иностранству, укључују *Краћушне драме за Ирску* које је написало 25 аутора, *Понос Парнелове улице* аутора Себастијена Барија и *Заборањени* Пата Киневена.

Током последњих 25 година, Фишамбл: Компанија нове драме поставила је на сцену 131 нову драму, што укључује 42 самосталне драме и 89 кратких комада који су делови дужих целина. Аутори ових драма познати су писци попут Себастијена Барија, Мејв Бинчи, Колума Макена, Демета Болцера и Џозефа О'Конора, али и они (у времену настајања текста) потпуно непознати попут Марка О'Роуа, Марине Кар, Гавина Костика, Пата Киневена, Шона Меклакина, Стеле Фихили и Мајкла Веста, чије је прве драме продуцирао Фишамбл.

У својој двадесет петој години постојања, Фишамбл са задовољством истиче да Народна библиотека Ирске преузима архив Компаније како би га ставила на располагање студентима и позоришним ентузијастима који су заинтересовани за проучавање стваралаштва Фишамбла.

Компанија са великом преданошћу приказује своје драме широм Ирске и у иностранству. Њене продукције изводе се пред публиком у Ирској као и у Енглеској, Шкотској, САД-у, Канади, Аустралији, Бугарској, Румунији, Турској, Француској, Немачкој, на Исланду, у Хрватској и Чешкој. Фишамбл је само прошле године пред публиком у 81 простору, од Балимона (предграђе Даблина) до Балидихоба, од Единбурга до Лос Анђелеса, извео 230 представа.

Фишамбл је награђиван наградама попут Фринц фрст (поставши прва ирска труппа која је ову награду освојила заредом на два фестивала у Единбургу 2011. и 2012), награда Хералд енцел, Аргус енцел, Награда за позориште Ајриш тајмса и прве Награде Ирске.

„страствена монодрама... задивљујуће.“ **Бен Брантли, Њујорк тајмс**

„потпуно заокупља пажњу од почетка до краја... оживљујуће и забавно ... ласкање које жубори из канала... потпуно опчињавајуће“ **Сиднеј монинг хералд**

„сензационално... запањујуће“ **Елеј пост**

„постојана, моћна физичка представа... чији црни хумор изазива кострешење“ **Скотсмен**

„чудесна игра усковитланих речи“ ★ ★ ★ ★ **Хералд**

„вртоглава театралност“ **Гардијан**

„необично... бити део те публике било је доживети изванредну синергију између извођача и извођеног... Дивно“ **Ајриш индипендент**

SILENT

Fishamble: The New Play Company, Ireland

19.00 SNT, 'Pera Dobrinović' Stage | Thursday, 26th June

▲ photo by Ger Blanch

Writer: **Pat Kinevane**
Director: **Jim Culleton**
Music composer: **Denis Clohessy**
Producer: **Marketa Dowling**

Cast: **Pat Kinevane**

Running time: 90 minutes

Supported by Culture Ireland

Culture Ireland
Cultúr Éireann

SILENT

Hopeless, helpless, in-the-way person

WINNER of Fringe First and Herald Angel Awards at Edinburgh Festival Fringe 2011 and Argus Angel at Brighton Festival 2012

Homeless McGoldrig once had splendid things. But he has lost it all – including his mind. He now dives into the wonderful wounds of his past through the romantic world of Rudolph Valentino, in this brave, bold, beautiful production. **Silent** is currently wowing audiences on its extensive Irish touring and internationally in Europe and the USA.

Fishamble: The New Play Company is an internationally acclaimed, multi-award winning company dedicated to new work for the theatre. Recent productions presented on major Irish and international tours include *Tiny Plays for Ireland* by 25 writers, *The Pride of Parnell Street* by Sebastian Barry, and *Forgotten* also by Pat Kinevane.

Over the past 25 years, Fishamble: The New Play Company has produced 131 new plays, including 42 stand alone plays and 89 short plays as part of longer works. These plays have been written by well known writers including Sebastian Barry, Maeve Binchy, Colum McCann, Dermot Bolger and Joseph O'Connor, but also completely unknown writers (at the time) whose first plays were produced by Fishamble, including Mark O'Rowe, Marina Carr, Gavin Kostick, Pat Kinevane, Sean McLoughlin, Stella Feehily and Michael West.

Fishamble is delighted that, in its 25th year, the National Library of Ireland will accept its archive to assist the increasing numbers of students and theatre enthusiasts interested in studying Fishamble's body of work.

Fishamble is committed to touring its work to audiences throughout Ireland and internationally. Fishamble has brought its productions to audiences throughout Ireland as well as to England, Scotland, USA, Canada, Australia, Bulgaria, Romania, Turkey, France, Germany, Iceland, Croatia and the Czech Republic. During the past year alone, Fishamble has produced over 230 performances of new plays to audiences in 81 venues, touring from Ballymun to Ballydehob and from Edinburgh to L.A.

Fishamble's awards include Fringe First Awards (becoming the first Irish company to win two consecutive Fringe Firsts at Edinburgh, in 2011 and 2012), Herald Angel Awards, Argus Angel Awards, Irish Times Theatre Awards, and 1st Irish Awards.

'passionate one-man show... stunning.' **Ben Brantley, The New York Times**

'engrossing from first to last...vital and entertaining... blarney that bubbles up from the gutter... mesmerising' **Sydney Morning Herald**

'sensational... amazing' **LA Post**

'unflinching, intensely physical performance... bristling with black humour' **The Scotsman**

'fabulous dance of whirling words' ★ ★ ★ ★ ★ **The Herald**

'dazzling theatricality' **The Guardian**

'remarkable... to be in that audience was to experience a rare synergy between performer and the performed-to... Marvellous' **Irish Independent**

БЕРНАР МАРИ КОЛТЕС: У САМОЋИ ПАМУЧНИХ ПОЉА

Пароброд театар, Установа културе Пароброд, Србија

21.00 СНП, Камерна сцена | Четвртак, 26. јун

Режија: **Стеван Бодрожа**
Драматург: **Слободан Обрадовић**
Кореограф и креативни консултант: **Дамир Тодоровић**
Костим и сцена: **Срђан Матијашевић**
Музика и обрада звука: **Ведран Вучић**
Превод: **Иван Меденица**
Сценски говор: **Дијана Маројевић**
Фотограф: **Иван Грлић**
Продуцент: **Пароброд театар, Установа културе Пароброд**

Подела:
Дилер – **Владимир Алексић**
Купац – **Милутин Милошевић**

Трајање: 60 минута

У САМОЋИ ПАМУЧНИХ ПОЉА

Бернар Мари Колтес један је од највећих драмских писаца двадесетог века. Његово дело контроверзно је, обожавано, оспоравано, уврћено већ у класику. Извођење овог писца увек привуче велику пажњу културне јавности и зато Пароброд театар и отвара своју нову, реновирану сцену поставком у Србији још неизведеног дела овог писца **У самоћи памучних поља**. Овај комад има елементе трилера, узбудљив је и провокативан као и целокупни Колтесов опус. Два човека сусрећу се у тами ноћи, на углу неке улице и покушавају да обаве неку тајанствену трговину. Писац их и назива архетипским именима – Дилер и Купац. Они говоре тајанственим језиком, скоро у шифрама. Њихов однос интензиван је и опасан. Шта је предмет њихове трговине, шта Дилер покушава да прода Купцу, шта је оно што се Купац нада да ће добити од Дилера? Овај текст отвара много могућности, ставља пред гледаоца мноштво чудноватих тајни од којих заостаје дах. Представу изводе два млада глумца који тренутно спадају у групу најпознатијих и најангажованијих глумаца млађе генерације: Владимир Алексић, познат широј јавности као водитељ популарног серијала *Ја имам таленат* али и по филму *Жућко* о прослављеном кошаркашу Радивоју Кораћу и Милутин Милошевић, звезда више великих филмова (*Београдски фантом* и *Свети Георгије убива аждаху*). Редитељ Стеван Бодрожа познат је културним круговима млађе генерације чије представе се већ низ година изводе на београдским сценама.

„Престрашена ‘светица’ (купац) клони се ‘страсника’ (дилер) као да не зна да су заувек повезани жељом, забраном и вистом у осећањима... Код Колтеса се жеља, она која би хтела да буде слободоумна (али у којој ипак не ишчежава свест о забрањености), у једноставном али хипнотичком драмском сукобу, јавља као метафизички збир мноштва различитих жеља, низ поетско-философских спекулација које се могу замислити као просто срачуната кретња али и као тренутак у којем хир односи превагу над интересом. Све док се не успостави неутрално време, нека врста поравнања у којем се живот и смрт усаглашавају и потврђују. Јунаци Колтесовог вербалног дуела, ма како он био представљен у простору, заувек остају хомо дуплекс – увек делање и намера, увек сан и стварност, увек једно на уштрб другоме. Окрутност и сладострашће, истоветни осећаји а увек двојаки, као крајње врело и крајње хладно, слика човека који се противи самом себи, разоткрива без остатка, постаје симбол.“

Слободан Обрадовић, драматург

Пароброд театар покренут је у оквиру редовне програмске активности Установе културе градске општине Стари град Пароброд, новембра 2011. године. Због очигледне финансијске кризе и смањеног буџета у култури, смањен је и број премијера у свим позориштима, због чега управе бирају искључиво пројекте који ће извесно бити масовно посећени, самим тим и профитабилни. Све то довело је до сужавања избора и одсуства уметничког и креативног ризика, а без ризика, нема ни иновације, самим тим ни напретка у уметности. Могли бисмо рећи да на нашем репертоару тренутно владају „зихераштво“ и апатија, а као једино решење овог проблема назире се покретање неких нових, алтернативних позоришних сцена. Управо с том идејом смо се одлучили на корак отварања сцене „Пароброд театар“ где би афирмисани уметници добили могућност да остваре своје идеје које због „некомерцијалности“ и истраживачког карактера немају могућност да реализују у институционалним позориштима, али и млади, неафирмисани аутори који немају, или досад нису добили довољно простора и могућности да се уметнички изразе.

Пароброд театар покренут је премијером и уједно првом самосталном продукцијом представе *Пансион Бекет*, настале колажирањем неколико драмских минијатура и две песме С. Бекета.

BERNARD-MARIE KOLTÈS: IN THE SOLITUDE OF COTTON FIELDS

The 'Parobrod' Theatre, Cultural Centre 'Parobrod', Serbia

21.00 SNT, Chamber Stage | Thursday, 26th June

Directed by **Stevan Bodroža**
Dramaturge: **Slobodan Obradović**
Choreographer and creative consultant: **Damir Todorović**
Costumes and set: **Srdan Matijašević**
Music and sound adaptation: **Vedran Vučić**
Translation: **Ivan Medenica**
Stage speech: **Dijana Marojević**
Photography: **Ivan Grlić**

Production: **The 'Parobrod' Theatre, Cultural Centre 'Parobrod'**

Cast:
Dealer – **Vladimir Aleksić**
Buyer – **Milutin Milošević**

Running time: 60 minutes

IN THE SOLITUDE OF COTTON FIELDS

Bernard-Marie Koltès is one of the greatest dramatists of the 20th century. His work is controversial, adored, refuted, and already classified as classic. Staging of this author always attracts great attention of the cultural public, which is exactly the reason why the Parobrod Theatre is opening its new, renovated stage by the first Serbian staging of this author's play *In the Solitude of Cotton Fields*. This play has elements of a thriller; it is exciting and provocative like Koltès's entire opus. Two men meet in the darkness of the night, on a street corner, and they try to conduct some secretive transaction. The author gives them archetypal names – Dealer and Buyer. They speak a secretive language, almost codified. Their relationship is intense and dangerous. What is the object of their transaction, what does Dealer want to sell to Buyer, what does Buyer hope to get from Dealer? This text provides many opportunities, offers the viewers a multitude of curious and breathtaking secrets. The cast consists of two young actors who are currently ranked among the best known and most engaged actors of the younger generation: Vladimir Aleksić, widely known as the host of the popular serial *I Have a Talent*, as well as for the film *Žučko* about the renowned basketball player Radivoj Korać, and Milutin Milošević, who has starred in a number of great films (*The Phantom of Belgrade* and *St. George Slays the Dragon*). Director Stevan Bodroža is well-known in the cultural circles of the younger generations with his productions playing on the Belgrade stages for years.

"A scared 'saint' (buyer) shies away from the 'philander' (dealer) as if not knowing that they are forever linked by desire, prohibition and chivalry in feelings... In Koltès's work, a desire, of the kind that aspires to be broad-minded (but still has an awareness of being forbidden), in a simple yet hypnotic dramatic plot, appears as a metaphysical collection of a multitude of different desires, a series of poetic-philosophical speculations that can be imagined as a simply calculated gesture as well as a moment in which a caprice overweighs interest. Until a neutral time is established, some kind of equalisation where life and death are harmonised and affirmed. The heroes of Koltès's verbal duel, regardless of how it was set in space, forever remain a homo duplex – always an action and intention, always a dream and reality, always one on the account of the other. Cruelty and sensuality, the same sensations yet always dual, like ultimately cold and ultimately hot, an image of a man who controverts his own self, reveals everything, becomes a symbol."

Slobodan Obradović, dramaturge

The 'Parobrod' Theatre was established within the regular programme activity of the 'Parobrod' Cultural Centre of Belgrade's Municipality 'Stari grad' in November 2011. Due to the financial crisis and cuts to the budget for culture, the number of premieres was reduced in all theatres, causing theatre administrations to choose only the projects which are to attract large audiences and thus generate profits. All this led to a narrowing of the offer and the absence of artistic and creative risk, and without risk there is no innovation, and consequently no progress in art. It could be said that our repertoires are currently dominated by 'playing safe' and apathy, and it appears that the only solution to this problem could be establishment of some new, alternative theatrical stages. This was our guiding idea when we decided to open the 'Parobrod' Theatre stage where affirmed artists would get a chance to realise their ideas that due to their 'noncommercial' and investigative character cannot be realised in institutionalised theatres, as well as young, still unestablished authors who do not have, or so far have not had enough space and opportunities for their artistic expression.

The 'Parobrod' Theatre opened with the premiere and simultaneously first independent production of the play *The Board Beckett*, which was created as a collage of several dramatic miniatures and two poems by S. Beckett.

ЕДЕН

Пекинпах / Кинк Конг, Словенија

19.00 СНП, Сцена „Јован Ђорђевић” | Петак, 27. јун

▲ фото: Дамир Жилжић

Концепт, креација и извођење: **Мала Клине**
Сценографија, светло и костимографија: **Петра Вебер**
Музика: **Ален и Ненад Синкауз** (East Rodeo)
Музички аранжмани и извођење на сцени: **Лука Ропрет**
Дизајн звука и фидбек: **Сашо Калан**
Асистенција и подучавање: **Луција Баришић и Адриана Јосиповић**
Саветовање: **Андреа Божић**
Помоћница костимографкиње: **Аманда Капић**
Технички директор: **Лука Цурк**
Продуцент: **Жига Предан**

Продукција: **Пекинпах / Кинк Конг и Е.П.И.центер**

Копродукција: **DasArts Амстердам, Кино Шишка, Студентски центар у Загребу – Култура размене – Театар &ТД, Танцквартје Беч, ЕН-КНАП / Шпански борци**
Партнери: **Народни дом Марибор, SON:DA**
Подршка: **modul-dance, Министарство културе Републике Словеније, Министарство просвете, науке и спорта Републике Словеније, Град Љубљана**

Представа је настала уз подршку Програма Култура Европске уније у оквиру модул-денс пројекта www.modul-dance.eu.

Трајање: *65 минута*

ЕДЕН

Награда Гибаница за најбољу представу изабрану од стране публике за ЕДЕН (2013)

Награда „Ксенија Хрибар“ за најбољег кореографа додељена Мали Клине (2013)

ЕДЕН поставља напореда два света, који су истовремено присутни у сусрету између извођача и публике. Сада и овде позоришног сусрета долази у колизију са подручјем слика које лебде у простору унутар, изван и између тела. Радећи са овим сликама кроз фигуру клоуна, у ЕДЕН-у се сударају супротности и на сцени извиру парадокси, на игрован начин и са пуно хумора. ЕДЕН није блажено стање мира. ЕДЕН је место исцељења уз помоћ бријача.

Мала Клине (СЛО/БЕ) је перформерка, кореографкиња, истраживачица и списатељица. Завршила је студије филозофије и компаративне књижевности (Универзитет у Љубљани) и постдипломске студије позоришта (DasArts, Амстердам). Њен ауторски рад је заснован на технологији сневанања – стваралачкој и извођачкој пракси афективне и трансформативне представе слике. Мала Клине је укључена у различите истраживачке, образовне, издавачке и оснивачке активности. Основала је ЕМАНАТ – Институт за афирмацију савременог плеса у Словенији, СОИ Словенија за ширење снова и сликовних представа кроз ЕУ, и недавно DREAMLAB – Мобилну лабораторију за истраживање и развој слика и снова у односу на извођачке уметничке праксе.

Асоцијација Пекинпах је вишеструко награђивана невладина организација, која делује у области културе уједињујући професионалне дизајнере, теоретичаре, музичаре, архитекте, играче и кореографе активне у овој области већ значајан низ година. **Кинк Конг** – играчка секција Асоцијације Пекинпах продуцира, управља и промовише радове троје изузетних словеначких кореографа и играча: Мале Клине, Леје Јуришић и Матеја Кејжара. Поникли радећи за компаније попут Росас, Ултима вез, Damaged goods и Ен-Кнап, ови талентовани уметници развили су особени кореографски језик. Пекинпах / Кинк Конг је продуцирао представе са копродуцентима као што су Хелерау, Дрезден, Немачка, Танцквартје, Беч, Аустрија, ТанцХауз НРВ, Диселдорф, Немачка, Дансенс Хус, Стокхолм, Шведска. Представе играчке секције приказују се редовно на гостовањима готово у свим земљама Европске уније. Чланови секције награђени су са неколико награда као што су Награда „Ксенија Хрибар“: Кореограф године (2013), Продуцент године (2013), Најбоља представа (2013), Најбоља сценографија (2012, 2013) итд.

„У ЕДЕН-у су Клине и њене колеге приказали колико дирљиво толико и изненађујуће ‘трагање за небом’ – али без флертовања са обећањима спасења на оном свету. Уместо тога, они су довели у питање овде и сада, јединство тела и гласа, звука и покрета, анималног и спиритуалног.“

И. Нерина, Танц актуел

EDEN

Pekinpah / Kink Kong, Slovenia

19.00 SNT, 'Jovan Đorđević' Stage | Friday, 27th June

▶ photo by Damir Žižić

Concept, creation and performance: **Mala Kline**
Space, light and costume design: **Petra Veber**
Music: **Alen and Nenad Sinkauz** (East Rodeo)
Music arrangements and Live music: **Luka Ropret**
Sound design and Feedback: **Sašo Kalan**
Assistance and coaching: **Lucija Barišič and Adriana Josipović**
Advising: **Andrea Božić**
Costume design assistant: **Amanda Kapić**
Technical director: **Luka Curk**
Producer: **Žiga Predan**

Production: **Pekinpah / Kink Kong & E.P.I. center**

Co-production: **DasArts Amsterdam, Kino Šiška, Student Center Zagreb – Culture of Change – Theater &TD, Tanzquartier Wien, EN-KNAP / Španski borci**
Partners: **Narodni dom Maribor, SON:DA**
Support: **modul-dance, Ministry of Culture RS, Ministry of Education, Science and Sport RS, City of Ljubljana**

Performance was produced with the support of the Culture Programme of the European Union in the framework of the modul-dance project www.modul-dance.eu.

Running time: 65 minutes

EDEN

Gibanica Award for Best performance selected by the audience for EDEN (2013).

Ksenija Hribar Award for Best Choreographer for Mala Kline (2013).

EDEN juxtaposes two worlds that are simultaneously present in the meeting between a performer and an audience. The here and now of the theatrical meeting collides with the realm of images that hover in the spaces within, outside and in-between the bodies. Working with these images through a figure of a clown, EDEN collides opposites and stages paradoxes playfully and with a sense of humor. EDEN is not a blissful state of rest. EDEN is a place of healing with a razorblade.

Mala Kline (SLO/BE) is a performer, choreographer, researcher and writer. She holds BA in philosophy and comparative literature (UL, Ljubljana) and MA in theater (DasArts, Amsterdam). Her own author-based work is embedded in technology of dreaming – creative and performative practice based on the affective and transformative performance of image. She is extensively engaged in different research, educational, publishing and founding activities. She founded EMANAT – institute for affirmation of contemporary dance in Slovenia, SOI Slovenia for dissemination of dream and imagery work throughout EU, and recently DREAMLAB – mobile laboratory for research and development of imagery and dream work as related to performing arts practices.

The Pekinpah Association is a multi-awarded non governmental organisation

in culture that unites professional designers, theoreticians, musicians, architects, dancers & choreographers that are active in the field for numerous years. **Kink Kong** – dance section of the Pekinpah Association produces, manages & promotes works of three exceptional Slovenian choreographers and dancers: Mala Kline, Leja Jurišič & Matej Kejžar. Emerged by working for companies such as Rosas, Ultima vez, Damaged goods and En-Knap these talented artists have since then developed their own unique choreographic language. Pekinpah / Kink Kong has produced shows with coproducers such as Hellerau, Dresden, Germany, Tanzquartier Wien, Austria, TanzHaus NRW, Dusseldorf, Germany, Dansens Hus, Stockholm, Sweden. The shows of the dance section have been regularly touring in nearly all countries of the European Union. The members of the section have been awarded several awards, such as Ksenija Hribar Award: Choreographer of the Year (2013), Producer of the Year (2013), Best performance (2013), Best set design (2012, 2013) etc.

In 'EDEN' Kline and her colleagues created a touching as well as surprising 'quest for heaven' – but without flirting with promises of otherworldly salvation. Instead, they put at risk the here and now, the unity of body and voice, sound and movement, animal and spiritual.

I. Nerina, TANZ AKTUELL

THE MEMORY OF WATER

Маша Колар, Хрватска

19.00 СНП, Сцена „Јован Ђорђевић” | Субота, 28. јун

▲ фото: Доминик Фрас

Кореографија: **Маша Колар**
Играчи: **Ксенија Крутова, Ана Рока Нене и Маша Колар**
Костимографија: **Петра Данчевић**
Сценографија: **Марта Црнобрња**
Дизајн светла: **Нуно Салсинха**
Музика: **Chemical Brothers, Trentmøller, Loscil**
Звук: **Томица Краљић**
Фотографија: **Доминик Фрас и Тин Вучковић**
Дизајн: **Владимир Кончар** (Револуција)

Продукција: **Маша Колар**
у сарадњи са **Hipr & ZPC**
Превод: **Лејла Бакић**
уз подршку
Министарства културе Републике Хрватске Градског уреда
за образовање, културу и спорт у сарадњи са УПУХ-Удругом
плесних уметника Хрватске

Трајање: 38 минута

THE MEMORY OF WATER

„*The Memory of Water*,“ енглеске драматичарке Шеиле Стивенсон, био је велики позоришни хит на позорницама Енглеске и Америке.

Иако је мој први подстицај за плесну инсталацију која је пред Вама била трагична комедија Шеиле Стивенсон, оно што је заправо закупило моју пуну пажњу није била њена фабула, већ фрагменти и призори који су ме инспирисали и пробудили у мени осећања којима је тешко одолети...

Три сестре (свака асоцијација на Чехова је непотребна), при њиховом поновном сусрету, присећају се свог детињства и младости, развијајући притом један сасвим нови и неочекивани сестрински однос, интерактивно: на позорници, у дворишту и изван ње... на неки чудесан женски начин, и то сасвим несвесно.

Осећања која се буде често немају подударне сличности с истином стварних догађаја у прошлости...

Јесу ли три сестре ухваћене у мрежу заблуда, фикције и самозаваравања или су то сећања која добијају оквире неке нове истине којом настојимо да исправимо погрешке и пропусте из стварног живота?

Једина поуздана карика у овој плесној инсталацији јесте – улога *Сећања воде*, за коју се верује да памти и најмању супстанцу која бива у њој утопљена...

П.С.

Купљена улазница није Ваша гаранција за удобност у гледалишту, али – надамо се да нећете жалити због посебно уложеног труда, да ћете се осетити задовољнима ониме што ћете понети кући као своја лична 'сећања воде'."

Ауторка пројекта М. К.

Маша Колар (1973) је стекла образовање у Школи савременог плеса Ане Малетић у Загребу. Дипломирала је на Фламандској плесној академији у Белгији 1991. године. Након дипломирања, придружила се Балету у Дрездену, где је недуго затим добила статус солисткиње. Године 1998. придружила се Плесној компанији Тос (Thoss Tanz Компаније) у Килу, а две године касније у ХанOVERу. Радилa је у Балету Лион 2006, а у фондацији Алербалето у Ређо Емиљи 2008. године. Сарађивала је на кореографијама и изводила комаде кореографа као што су Штефан Тос, Џон Нојмајер, Матс Ек, Уве Шолц, Мауро Бигонцети, Охад Нахарин, Валтер Матеини, Франческо Напа, Марко Геке, Андре Мескита, Гина Патерсон.

Други пројекти које је реализовала Маша Колар:

Merry Christmas for Naughty Kids (2014);

Broadcasting – Shake Your Booty (2011);

The Morning after the Night before (2010);

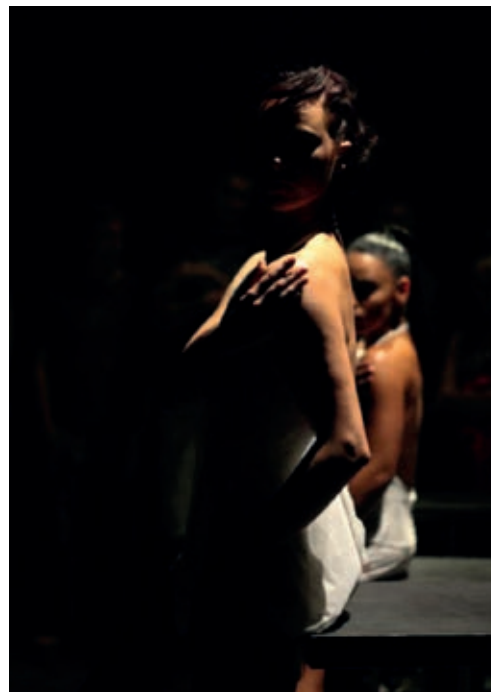
BoNeT (2009).

THE MEMORY OF WATER

Maša Kolar, Croatia

19.00 SNT, 'Jovan Đorđević' Stage | Saturday, 28th June

▲ photo by Tin Vučković

Choreography: **Maša Kolar**
Dancers: **Ksenija Krutova, Ana Rocha Nene & Maša Kolar**
Costume design: **Petra Dančević**
Set design: **Marta Crnobrnja**
Light design: **Nuno Salsinha**
Music: **Chemical Brothers, Trentmøller, Loscil**
Sound: **Tomica Kraljić**
Photography: **Dominik Fras & Tin Vučković**
Design: **Vladimir Končar** (Revolucija)

Production: **Maša Kolar**
in collaboration with **Hipp & ZPC**
Translation: **Lejla Bakić**
with the support of
Ministry of Culture of the Republic Croatia City Office for
Education, Culture and Sports in collaboration with
Association of Croatian dance artists (UPUH)

Running time: 38 minutes

THE MEMORY OF WATER

"The Memory of Water written by British playwright Shelagh Stephenson was a big hit in theatres across Great Britain and the US.

Even though my first motive for dance installation that you have in front of you was Stephenson's tragicomedy, what has really drawn my attention wasn't its story but the fragments and scenes which have inspired me and awoken the feelings hard to resist...

Three sisters (any association to Chekhov is unnecessary) reunite and recall their childhood and youth developing an utterly new and unexpected sisterly relation, interactively – on stage, in the studio, outside of it – in an odd female way, completely unaware.

The feelings they have often don't have similarities with what the reality really was.

Are the three of them caught in a web of fallacy, fiction and self-deception or do their memories get frames of some new truth which is an attempt to correct the mistakes and omissions from the real life?

The only reliable link in this dance installation is the role of *The Memory of Water* which is believed to remember even the smallest substance soaked in it.

P.S. The ticket you buy does not guarantee your comfort in the auditorium, but let us hope that you won't regret the special effort to feel content with what you will later carry to your homes as your own personal 'memories of water'."

The author of the project M. K.

Maša Kolar (1973) was trained in Ana Maletić School of Contemporary Dance in Zagreb. In 1991 she graduated from Vlaamse Dansacademie in Belgium. After graduation she joined Ballet Dresden where shortly after she was promoted to a soloist. In 1998 she joined Thoss Tanz Kompanie in Kiel and two years later in Hannover. In 2006 she worked with Lyon Ballet and 2008 with Aterballetto in Reggio Emilia. She worked with, created and performed pieces by choreographers such as Stephan Thoss, John Neumeier, Mats Ek, Uwe Scholz, Mauro Bigonzetti, Ohad Naharin, Walter Matteini, Francesco Nappa, Marco Goecke, André Mesquita, Gina Patterson.

The other projects realized by Maša Kolar:

Merry Christmas for Naughty Kids (2014);

Broadcasting – Shake Your Booty (2011);

The Morning after the Night before (2010);

BoNeT (2009).

ТАНЦ ЕВРОПА ЕКСПРЕС

МДВЗ, Немачка

21.00 КЦНС, Велика сала | Субота, 28. јун

▲ фото: Пјотр Никовски

Концепт и кореографија: **Марк Карера**
Извођачи: **Нина Нирман, Катрин Којш, Рађа Јушка, Михаел Нојбер, Хелена Хојзер, Марк Карера**
Музика уживо: **Петер Колер**
Дизајн светла: **Сузана Алонзо**
Сценографија: **Марина Еп**

Асистент драматургије: **Конрад Канјук**
Продукција: **Розалин Хетрих, Навел Бенцијане**
(Татверк Берлин)

Трајање: 55 минута

A TEE?

Питање гласи... Како играмо? Како, где, када ми, млади људи, играмо данас у Европи? Данас, играње зависи од одлуке: изабрали смо да играмо, и то је заиста релевантно. Наша је лична одлука да играмо. То такође објашњава, зашто већину времена играмо сами. Можда окружени хиљадама људи, али дефинитивно сами. Јесмо ли сигурни да играмо? Ово би било друго питање, које води до следећег и уједно последњег: Како смо? Ови Европљани не би требало да престану да играју, иначе ћемо се изгубити...

Танц Европа експрес је пројекат, који је настао пре две године у Татверку, где су га осмислили неки од полазника других програма. Након неколико неуспешних покушаја и мноштва проблема могао је коначно да се реализује. Настао је док смо нас троје играли, или покушавали да играмо, уз заиста необичну песму у празном бару. „Како играмо данас?“ гласило је питање, које је произашло из овог занимљивог искуства. Након неколико месеци, питање се претворило у нешто неодређеније: „Али... зашто и када играмо? Где, у нашем свакодневном животу, можемо да играмо? С некима или сами? Шта се променило?“ Пројекат су освежиле нове идеје: изузетна политичка ситуација у Европи (наравно), химна групе Крафтверк *Trans-Europe Express* (њено обећање светле технолошке сутрашњице), градска усамљеност, наши родитељи и ми, и многа друга збуњујућа осећања. А изнад свега, лебдело је пресудно питање:

Да ли НОВО безусловно значи ДОБРО?

Усмерили смо поглед на нашу садашњост и ... Више нисмо сигурни да можемо одговорити само са ДА.

Шта чинимо толико погрешно?

Раније нико није могао да сретне нас шесторо у исто време у истој соби/на истој журци/курсу/у истом клубу. **МДВЗ** је констелација особа које су већ заједно радиле/забављале се/усавршавале се у оквиру мањих или већих извођачких пројекта, али никада сви заједно. Да поменемо само неке од ових пројеката: Татверк, Опречне вечеринке, Katerett, Усамљени борац и представе *Пропаст света*, *Торквата*, *Х/Сенка*, *Table/Function* итд. Неки од чланова први пут су се сусрели радећи на пројекту ТЕЕ. „Све се врти око игре. Тачније, око тога, како млади Европљани играју...“ Игра/плес је нешто што свако од нас ради врло често и, опет, не само у сврхе уметности. Игра/плес подразумева такође свакодневне прилике у којима се наша тела крећу јер је велико задовољство кретати се без циља или очекивања. Због тога је једна од наших проба једне ноћи изведена у Клубу Бергхајн. Веселили смо се играјући заједно... Такође смо патили заједно. Задовољство, весеље, бол, туга, освета... Тако стоје ствари.

Великим словима, на зиду у позадини позорнице, стоји написано 'ТЕЕ'. Ово се, наравно, не односи на топли напитак [како се на немачком пише реч 'чај']. ТЕЕ је некада био назив брзих возова, који су повезивали земље Европске економске заједнице и Аустрије и Швајцарске: Транс-европски експрес. Данас се ови возови називају Јуросити, а Економска заједница је постала Европска унија. Можда због тога, што економски удео није био толико заједнички колико се чинило? 'Танц Европа експрес' може се тумачити као параболa Европске уније, у којој заједница није на првом месту; свако, пре свега, води бригу само о себи. Једини разлог за колективну акцију јесте потреба да се замени стара сијалица новом – штедљивом. Управо то чини да заједнички рад ТЕЕ бљесне још јаче.

OUTNOW FESTIVAL BREMEN, Јун 2013.

Добитник Награде жирија на Фестивалу Зофијензеле 100° Берлин 2013.

TANZ EUROPE EXPRESS

MDVZ, Germany

21.00 CCNS, Main Hall | Saturday, 28th June

▲ photo by Piotr Nykowski

Concept & Choreography: **Marc Carrera**

Performers: **Nina Niermann, Kathrin Keusch, Radja Juschka, Michael Neuber, Helene Heuser, Marc Carrera**

Music live: **Peter Koller**

Light design: **Susana Alonso**

Setting: **Marina Epp**

Dramaturgy Assistance: **Konrad Kaniuk**

Production: **Rosalin Hetrich, Nawel Benziane** (Tatwerk Berlin)

Running time: 55 minutes

WHAT ABOUT TEE?

The question is... How do we dance? How, where, when do we, the young people, dance nowadays in Europe? Today, dancing relies on a decision; we choose what to dance, and this is really relevant. It's our own personal decision to dance. That explains also why most of the times we dance alone. Maybe surrounded by thousands of people, but definitely alone. Are we sure we dance ourselves? This would be the second question that leads to the next and final one: How do we do? These Europeans who shouldn't stop dancing otherwise we would get lost...

Tanz Europe Express is a two years old project created entirely in Tatwerk by some of its participants. It could finally come into reality after some unsuccessful attempts and lots of problems. It was born accidentally while three of us were dancing, or trying to dance, a really weird song in an empty bar. 'How do we dance nowadays?' was the question that arose of that funny experience. After some months, the question turned into something more imprecise: 'But... why and when do we dance? Where can we dance in our day by day life? Together or alone? What has changed?' Some new ideas came into the project: the exceptional political situation in Europe (of course), Kraftwerk's anthem *Trans-Europe Express* (its promise of a bright technological tomorrow), urban loneliness, our parents and us, and many other confusing feelings. And floating above all, a crucial question: Does NEW necessarily mean GOOD?

We took a look at our present and... We are not sure anymore we can just answer YES.

What are we doing so wrong?

Nobody could have found the six of us before at the same time in the same room/party/training/club. **MDVZ** is a constellation of people who have been already working/partying/training together in small or bigger performance projects but never before all together at once. To name just a few of this projects: Tatwerk, Widersprüchliche Abende, Katerett, Einzelkämpfer and the plays *Weltuntergang*, *Torquato*, *X/Schatten*, *Table/Function*, etc. Some of the members met for the very first time for the TEE project. 'It's all about dancing. More exactly, about how do European young people dance...' Dancing is something all of us is doing quite often and, again, not only for artistic purposes. Dancing means also day by day life occasions were our bodies are moving just because it's a great pleasure to move without goals or expectations. That's why one of the rehearsals for TEE just took place at the Berghain club one night. We have had fun dancing together... We have also suffered dancing together. Pleasure, pain, fun, sadness, rage... Well, this is how things are.

'TEE' is written in big letters on the back wall of the stage. But this is of course not about hot drinks [the German spelling of tea]. TEE used to be the name of the fast trains, which connected the states of the European Economic Community as well as Austria and Switzerland: Trans-Europe-Express. Today these trains are called EuroCity and the Economic Community is the European Union now. Maybe because the economic part was not as common as it seemed? 'Tanz Europe Express' can be interpreted as a parable of the European Union, in which community does not comes first; rather everybody takes care only of their own business. The only reason for collective action is the need to replace the old light bulbs with energy saving ones. But this makes the common work TEE flashing even cooler.

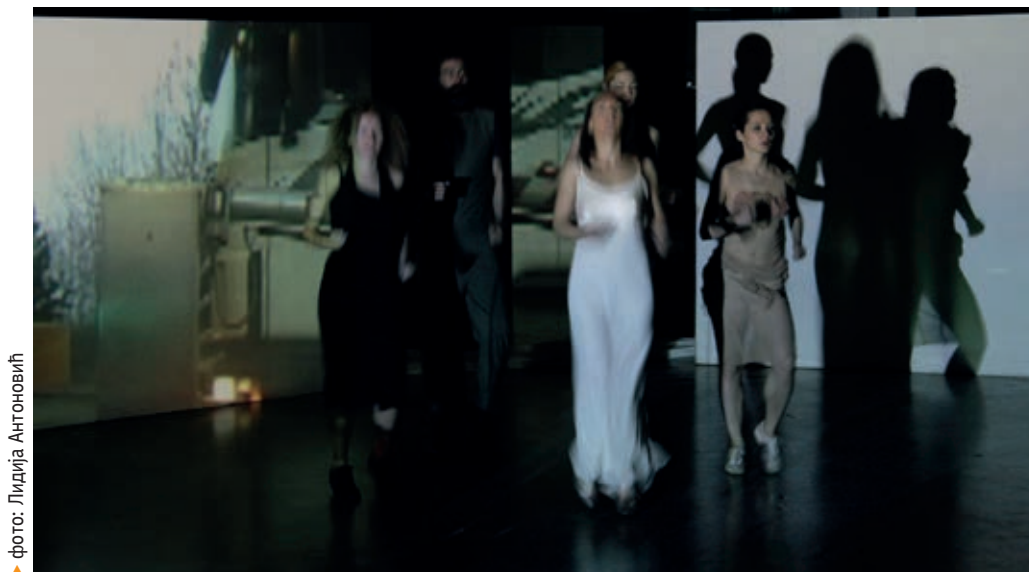
OUTNOW FESTIVAL BREMEN, June 2013

WINNER of Jury Prize at 100° Festival Sophiensæle Berlin 2013

ПЛИВАТИ УЗ РЕКУ

Театар Мимарт, Србија

19.00 КЦНС, Велика сала | Недеља, 29. јун

▲ фото: Лидија Антоновић

Концепт и режија: **Нела Антоновић**
Актери: **Тања Дамјановски, Ања Николић, Никола
Вранић и Ђурђа Павловић**
Избор музике, глас уживо и флаута: **Теута Аслани**
Сцена, дизајн светла и камера *live*: **Лидија Антоновић**

Костими: **Анђелија Марковић**
Видео арт: **Кристина Драшковић Бочков и Лидија
Антоновић**

Трајање: 45 минута

ПЛИВАТИ УЗ РЕКУ

Представа *Пливати уз реку* говори о путу Театра Мимарт, о онима који у њему дуго истражују, о младим уметницима који су се скоро прикључили и почели да граде своје уметничке путеве, о мапирању савремених погледа и алтернативних начина рада. Река је попут биографије човека, од извора до уливања: природно настаје, има свој извор, увећава се, негде понире, некад се излије, у њу се уливају друге реке и потоци, има своја острва и на крају се улива. Њена снага је променљива, може бити блага и гневна, може бити мирна и узбуркана, може бити заустављена и искоришћена, али увек има свој ток, свој смер. Тешко је пливати узбурканом реком, а посебно када се плива узводно. Представа се бави феноменом тока, непрекидног кретања тела, појава и објеката. Сцена постаје простор унутрашње истине, талента и упорности уметника, духовног пута који ослобађа креативност и искрене приче сваког појединца. Уметност има моћ да мења људске животе, те је ова представа концептуална анализа феномена живота уметника која отвара питања за гледаоца и даје одговоре који се множе у нова питања. Лично искуство савременог уметника постаје данас важно за опстанак, како уметника тако и савременог позоришта. Пут уметника повезује стваралаштво са духовношћу, јер показује како да се урони у извор.

Театар МИМАРТ је први неформални, истраживачки театар код нас, настао 1984. године у Београду. Од оснивања, Нела Антоновић заједно са окупљеним уметницима из разних области, истражује креативност слободе покрета и невербалну комуникацију, за коју не постоје границе: ни језичке, ни политичке, ни културне, ни религиозне, ни географске... Концепт Театра Мимарт је отворен процес који ствара телесну декларативну уметност. Кроз перформативни лабораторијум интуицијом се истражују феномени. Једино телом може да се уђе у феномен. Истраживање аутодраматургијом тела резултира нову позоришну естетику сигнала уз ризик. Позориште Мимарт креира нови вид комуникације формирајући сопствени вокабулар где су симболи универзални језик, а ритуална структура омогућује да идеја трансцендира.

Мимарт је учествовао на многим европским позоришним фестивалима: Праг, Москва, Сарајево, Гелзенкирхен, Херне, Ростов, Антверпен, Сочи, Подгорица, Лавов, Ужгород, Кијев, Осло, Напуљ, Загреб и други, као и на водећим видео фестивалима интерактивних уметности у свету.

Театар Мимарт 2014. обележава 30 година рада, у којима је реализовао 54 представе и неколико стотина перформанса. Искуство дугогодишњег рада истраживања у позоришту Нела Антоновић је објавила у три књиге *Мимарт години* (2000), *Феноменологија покретом* (2004) и електронској књизи *25* (2009) поводом обележавања 25 година рада.

TO SWIM UPSTREAM

Mimart Theatre, Serbia

19.00 CCNS, Main Hall | Sunday, 29th June

▶ photo by Lidija Antonović

Conceptualised and directed by **Nela Antonović**
Performers: **Tanja Damjanovski, Anja Nikolić, Nikola Vranić and Djurdja Pavlović**
Music selection, voice live and flute: **Teuta Asllani**
Set and light design and camera live: **Lidija Antonović**

Costumes: **Andelija Marković**
Video art: **Kristina Drašković Bočkov and Lidija Antonović**

Running time: 45 minutes

TO SWIM UPSTREAM

The play *To Swim Upstream* speaks of the Theatre Mimart's path, of those who have been researching in it for a long time, of the young artists who have joined it recently, starting to develop their artistic paths, of mapping out contemporary views and alternative methods of work. A river is like a biography, from the source to the estuary: it appears naturally, it has its source, it grows, it sometimes sinks underground, sometimes it overflows its banks, it receives the water from other rivers and creeks, it has its islands, and eventually it flows into another body of water. Its force changes, it can be mild and fierce, it can be calm and tempestuous, it can be stopped and exploited, but it always has its course, its direction. Swimming in a tempestuous river is difficult, swimming upstream even more so. The play focuses on the phenomenon of flow, the uninterrupted movement of bodies, phenomena and objects. Stage becomes a space of the inner truth, talent and persistence of the artist, the spiritual path which sets out creativity and honest stories of each individual. Art has a power to change human lives, so this play is a conceptual analysis of the phenomenon of the life of an artist which raises questions for the audience and gives answers which multiply into new questions. Personal experience of the contemporary artist nowadays becomes very important for survival, both of the artist and the contemporary theatre. The road of the artist links creativity with spirituality, as it shows us how to plunge into the source.

The Theatre MIMART is the first independent, non-profit theatre in Serbia, founded in Belgrade in 1984. Since its foundation, Nela Antonović together with assembled artists from various fields, has been exploring the creativity in freedom of movement, as well as nonverbal communication, which overpasses all boundaries: lingual, political, cultural, religious, geographical...

The concept of the Theatre Mimart is an open process which creates corporal declarative art. Phenomena are intuitively explored through performative laboratory, because one can only enter the phenomenon using one's body. Research through autodramaturgy of the body brings out new theatre aesthetics of signalism with risk. The Theatre Mimart creates a new form of communication establishing its own vocabulary where symbols are a universal language while ritualistic structure enables an idea to transcend.

The Mimart took part in many European theatre festivals: Prague, Moscow, Sarajevo, Gelsenkirchen, Rostov, Antwerp, Sochi, Podgorica, Lviv, Kiev, Oslo, Naples, Zagreb and others, as well as in world-leading video festivals of interactive arts.

Theatre Mimart celebrates its thirtieth anniversary in 2014. During this period of time it has staged 54 theatre shows and several hundred performances.

The perennial experience in theatre research and work resulted in the publication of three books by Nela Antonović books – *The Mimart Growth Rings* (2000), *Phenomenology through Movement* (2004) and the e-book *25* (2009) marking the occasion of 25 years of work.

ЕЖЕН ЈОНЕСКО: ЋЕЛАВА ПЕВАЧИЦА

Драмски студио слепих и слабовидих „Нови живот“, Хрватска

21.00 Новосадско позориште, Велика сала | Недеља, 29. јун

Режија: **Ана Пролић**

Превод: **Владо Хабунек**

Драматуршка обрада текста: **Ана Пролић**

Покрет: **Тамара Савичевић**

Костимографија: **Адријана Лацко**

Сценографија: **Љубомир Мишчевић**

Музика: **Дамир Шимуновић**

Дизајн светла: **Ненад Лаловић**

Пројекција: **Корнелије Хеђимовић**

Техничка подршка: **Нина Биондић, Андреа Багарић,**

Никола Вишић, Ненад Лаловић

Подела:

Гђа Смит – **Анита Матковић**

Г. Смит – **Војин Перић**

Гђа Мартин – **Сузана Близнац, Дајана Биондић**

Г. Мартин – **Игор Кучевић**

Мери – **Марија Пуцак**

Ватрогасни капетан – **Миленко Зеко**

Трајање: 60 минута

АНТИКОМАД ЗА „АНТИ-ТЕАТАР“

Поштована Публико, пред Тобом је сецирана свакодневица „просечне“ породице, чија је фасада блистава, јер је брижљиво одржавана, а унутрашњост, до уздаха запрепашћења, трула и обезбљућена. Суптилно је то и лепо играње ружним и грубим стварима од којих би већина нас најрадије побегла – или боље речено – сакрила их под скупоцени и баш у ту сврху купљени тепих.

Представа заправо почиње својим крајем... Протагонисти на сцени, сваки у свом случају, у својој радњи, док публика улази и тражи резервисано место. Музика је ритам пролазности – тако иста, а тако различита из тренутка у тренутак. А онда, почиње игра! Уз главну радњу (г. и гђу Смит, који пребиру по својој уобичајености), догађају се други протагонисти, филигрански изрежирани и препуштени својој игри. Представа дакле има неколико планова и потребно је пажљиво уживати, да би ужитак био потпун. Ваља гледати међупланове, ваља читати између редова, ваља слушати и интонацију, а не само текст.

Средиште радње прелази на Мартинове, који долазе Смитовима у госте, а још увек се траже и вичу кроз сећања. Сви постају клупко забуне, „пристојности“, ароганције и тобожње бригае једних о другима. Уз неколико непоновљивих прича, које једни другима причају, уз гашење неке већ испланиране ватре, уз „Белаву певачицу која се и даље чешља на исти начин“, све ће – можда, пребрзо завршити! Пребрзо, јер кроз илузију се брже путује него кроз стварност.

Даске које „Нови живот“ значе, зашкрипале су први пут марта 1948. године, када је група слепих ентузијаста, пред самоборском публиком одиграла своју прву представу (Миле Клопчић: *Мату* – режија Владимир Јагарић). Био је то позитиван шок за публику и колективни усхит за слепе глумце, који тада нису ни слутили шта су започели и где ће их то одвести.

Заређале су „илузије“, велика редитељска имена, накупило се то у овећу књижницу светске и домаће литературе, а иста је прочитана, или одгледана од стране публике у стотинак припремљених премијера, односно у преко 1300 одиграних представа.

Највећа имена хрватске позоришне режије оштрила су своја копља на слепим и слабовидим глумцима: Томислав Дурбешаић, Радојко Жежић, Јурица Фрковић, Дражен Грунвалд, Мирко Мерле. Деведесетих година прошлог века редитељску палицу преузела је Нина Клефлин, након које више ништа није било исто. Представе су постале живље, покрет се покренуо до виртуозности, а имагинација глумаца отворила се до неслућених висина, разбијајући предрасуде и разуберавајући скептике. Нина је предводила плејаду нове генерације која и данас Драмски студио слепих и слабовидих чини јединственим и светски признатим. Ксенија Зец, Снјезана Бановић, Аница Томић, Ана Пролић, Марио Ковач, Саша Божић и Иван Плазибат – помогли су нам – кажу неки од глумаца – да смо „мање слепи“, односно да се осећамо као истински уметници.

Касније, Маја Марјанчић, Ксенија Зец и Тамара Савичевић направиле су од покрета – чудо! Уследио је Гранпри на 8. Међународном фестивалу камерног театра Златни Лав у Умагу 2007. са плесним пројектом *Nos vatos a ver*, који су осмислили и до савршенства довели већ поменути Ксенија Зец и Саша Божић.

Последња награда догодила се на 13. Међународном Нај, нај, нај фестивалу, где је позориште добило Златну Жар птицу за посвећеност заједништву у позоришној представи за представу Ане Пролић *Испец*, *на реци*.

Драмски студио слепих и слабовидих „Нови живот“ организатор је јединог међународног фестивала позоришта слепих и слабовидих у свету BIT Blind in Theatre, који се одржава сваке друге године у Загребу. Прошле године (2013) одржан је 8. BIT.

Извођење ове представе је финансирано средствима Града Загреба.

EUGÈNE IONESCO: THE BALD SOPRANO

The Theatre of the Blind and Visually Impaired 'New Life', Croatia

21.00 The Novi Sad Theatre, Grand Stage | Sunday, 29th June

Directed by **Ana Prolić**
Translation: **Vlado Habunek**
Dramatic adaptation of the text: **Ana Prolić**
Movement: **Tamara Savičević**
Costume design: **Adrijana Lacko**
Set design: **Ljubomir Mišćević**
Music: **Damir Šimunović**
Lights design: **Nenad Lalović**
Projection: **Kornelije Hećimović**
Technical support: **Nina Biondić, Andrea Bagarić, Nikola Višić, Nenad Lalović**

Cast:
Mrs. Smith – **Anita Matković**
Mr. Smith – **Vojin Perić**
Mrs. Martin – **Suzana Bliznac, Dajana Biondić**
Mr. Martin – **Igor Kučević**
Merry – **Marija Pucak**
Fire engine captain – **Milenko Zeko**

Running time: 60 minutes

AN ANTIPLAY FOR “ANTI-THEATRE”

Dear audience, in front of you is the dissected everyday life of an ‘average’ family, whose facade is shiny, because it has been well maintained, while the interior, up to a sigh of shock, is rotten and dehumanised. What is also subtle is the fine playing with the ugly and rough stuff that most of us would gladly run away from – or better still – hide it under the precious carpet bought for this very purpose.

The play actually starts from its end... Protagonists are already onstage, each in their own case, their own plot, while the audience are getting in, looking for their reserved seats. Music is the rhythm of transiency – so monotonous, so variable from moment to moment. And then the play starts! Besides the main plot (Mr. and Mrs. Smith, who are rummaging through their routines), other protagonists happen, directed as a filigree and surrendered to their acting. The play, therefore, has several levels and it should be savoured carefully, to take full pleasure of it. One should watch the inter-layers, read between the lines, listen to the intonation and not only the text.

The main plot shifts the attention to the Martins, who visit the Smiths, while still looking for and calling each other through memories. They all become a knot of confusion, ‘manners’, arrogance and seeming care for each other. With several unrepeatable stories they tell each other, with putting down some already planned fires, with ‘the bald soprano who still styles her hair the same way’ – it will all end – maybe all too soon! All too soon, because one travels through illusion faster than through reality.

The stage which means ‘**New Life**’ was first climbed in March 1948 when a group of blind enthusiasts performed their first play (Mile Klopčič: *Mother* – Directed by Vladimir Jagarić). It was a positive shock for the audience and a collective delight for the blind actors, who never in their wildest dreams knew what they started and where it was going to take them.

‘Illusions’ and great directing names came lining up, it compiled into a rather large library of world and domestic literature, and it was read, or watched by the audiences in about a hundred premieres, and over 1300 produced plays.

The greatest names of Croatian theatre directing sharpened their spears on the blind and visually impaired actors: Tomislav Dubrešić, Radojko Ježić, Jurica Frković, Dražen Grunvald, Mirko Merle. In the 1990s the directing relay was taken over by Nina Kleflin, after whom nothing was ever the same. The plays became livelier, the movement gained virtuosity, and actors’ imagination soured to unexpected heights, dispelling prejudices and undeceiving sceptics. Nina led a new generation pleiad who still make the Theatre of the Blind and Visually Impaired unique and world-recognised. Ksenija Zec, Snježana Banović, Anica Tomić, Ana Prolić, Mario Kovač, Saša Božić and Ivan Plazibat, – have helped us – some actors say – to be ‘less blind’, that is, to feel like genuine artists.

Later, Maja Marjančić, Ksenija Zec and Tamara Savičević made a miracle out of movement! What followed was a Grand Prix at the 8th International Festival of Chamber Theatres Golden Lion in Umag in 2007 with the dance project *Nos vamos a ver*, designed and perfected by the aforementioned Ksenija Zec and Saša Božić.

The latest award came at the 13th International “Naj, naj, naj” festival, where the Theatre earned the Golden Firebird for dedication to collectiveness in a theatre play for Ana Prolić’s production *Think before You Speak*.

The Theatre of the Blind and Visually Impaired ‘New Life’ organises the world’s only international festival of theatres of the blind and visually impaired BIT (Blind in Theatre), which is held every two years in Zagreb. Last year (2013) they held the 8th BIT.

This performance has been financially supported by the City of Zagreb.

СИЗИФ НА РАВНОМ

Породица бистрих потока, Србија

19.00 Змај Јовина улица | Понедељак, 30. јун

▲ фото: Нестор

Хепенинг **Сизиф на равном** је склоп уличног дејства извајан покретима, пањевима и штаповима. Битност овог хепенинга су људи – човек је више од спасења и због тога људска енергија и природа постају симбиоза авангардних предлога у уметности. Филозофија овог уметничког дела је критика савременог живота лењости, напуштања виталности и предаје „религији лако“. Човек би желео да ужива у комфору, али у њему је изгубио вољу. Повратак елементу знак је да у човеку делује анамнеза, памћење

о изворном човеку. Хелдерлин пева: „Не напушта место онај који живи близу извора“.

Породица бистрих потока је комуна која тридесет осам година живи на планини Рудник. Њена основна дејства су повратак природи, отворен дом, скромна економија и уметност. Божидар Мандић, њен оснивач, књижевник је, театролог и ликовни истраживач. Колумниста је листа „Данас“, „Политике“ и члан Дечје редакције Радио Београда. Породица бистрих потока бори се за Планету и Појединца.

SISYPHUS ON THE PLAIN

The Clear Brooks Family, Serbia

19.00 Zmaj Jovina Street | Monday, 30th June

▶ photo by Nestor

The happening *Sisyphus on the Plain* is a set of street actions sculptured in movements, tree logs and sticks. The essence of this happening is people – man is more than salvation and because of that, human energy and nature become symbiosis of avant-garde suggestions in art. Philosophy behind this piece is the critique of the contemporary life of laziness, abandonment of vitality and surrender to the ‘religion of easy’. Man would like to enjoy comfort, but he has lost his will in it. The return to the elementum is a sign that anamnesis, memory of the original man, is still alive in man.

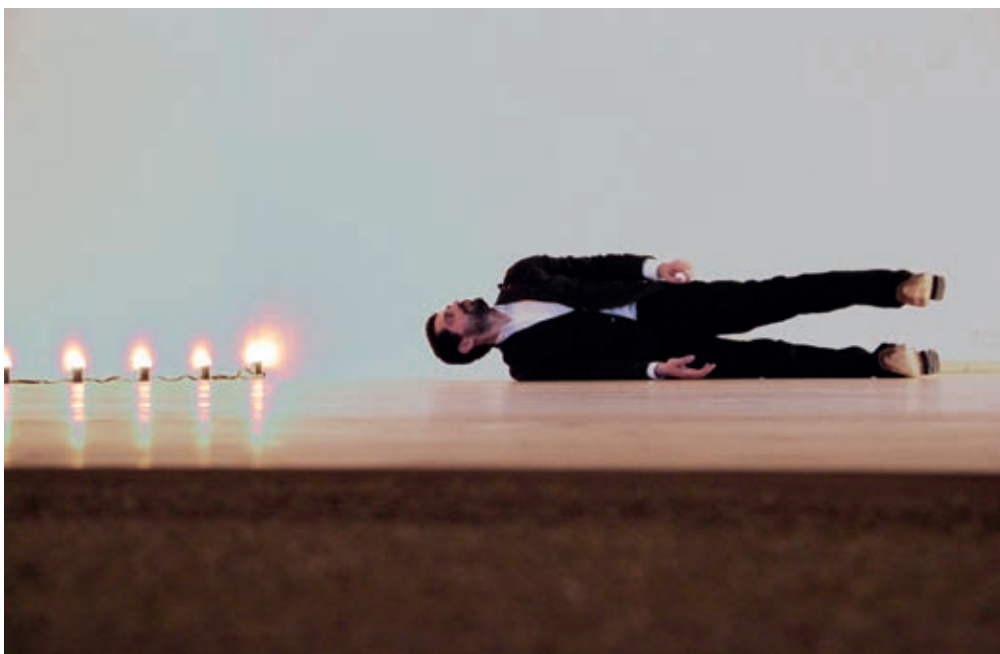
Hölderlin sings that the one who lives close to the source does not leave his place.

The Clear Brooks Family is a commune that has been living in Mount Rudnik for thirty-eight years. Its main actions include return to nature, open home, modest economy and art. Božidar Mandić, its founder, is a writer, teatrologist and visual art researcher. He contributes for the dailies ‘Danas’ and ‘Politika’, and is a member of the Children’s Programme Section of Radio Belgrade. The Clear Brooks Family fights for the Planet and the Individual.

ХОГЕРМАН

Компанија „Плес па плес“, Шпанија

20.00 СНП, Сцена „Пера Добриновић“ | Понедељак, 30. јун

▲ фото: Рикардо Салас

Режија и извођење: **Марио Г. Саез**
Асистент редитеља: **Анхелес Ангуло**
Светло и визуелни елементи: **Карлес Ригуал**
Музика: **JPLS, Балаго**
Костимографија: **Кике Палма**
Продукција: **Ере ке ере данса**

Трајање: 50 минута

ХОГЕРМАН

Хогерман је плесни перформанс, инспирисан стваралаштвом дигиталног уметника Хана Хогербругеа. То је комад који покушава да дигиталну анимацију овог аутора преведе у другу форму позивајући се на језик позоришта. Ако Хогербруге претпоставља дигитализацију човека са свим његовим опсесијама, стрепњама и страховима, **Хогерман** покушава да буде реконверзија овог виртуелног света у органски, некакав који се односи на тело.

Компанија „Плес па плес“ је колектив уметника и извођача, који развијају свој рад на стваралаштву и експериментисању са новим формама и концептима плеса и покрета. Колектив служи као платформа за различите видове интердисциплинарне сарадње, у оквиру којих као резултат настају нови формати сценско-излагачких и уметничких пројеката. Компанија је тимски рад одувек сматрала средиштем властитог идентитета.

Од свог настанка 1996, Компанија „Плес па плес“ је реализовала бројне продукције. Најзначајнији пројекти у последњих пет година били су следећи:

2012.

Hoogerman, аутор Марио Г. Саез, рад на представи и премијера;

Rembinhútur, плесни видео рад који користи технику 360°;

Trans-Mission, пројекат настао у Чилеу и Колумбији уз подршку *Iberescena*;

Гостовања 2012: Немачка, Француска, Шпанија, Мексико...

2011.

Principios opuestos, премијерно извођење на фестивалу IDN, Mercat de les Flors (Барселона);

WLD, аутори Анхелес Ангуло, Марио Г. Саез и Димитри Феркок;

Trans-Mission, премијерно извођење на фестивалу Lola de Esparraguera (Шпанија);

2010.

Avatar*, званична премијера у Музеју краљице Софије у Мадриду и гостовања у иностранству;

Principios opuestos, аутори Марио Г. Саез и Виктор Замбрана;

2009.

Avatar*, аутори Анхелес Ангуло и Роман Торе;

Anxious Building, комад о делу архитекте Ричарда Роџерса;

Fragile, плесни видео у режији Рикарда Саласа и у извођењу Терезе Наварете;

Гостовања представе **No pesa el corazón de los veloces**;

2008.

No pesa el corazón de los veloces, премијера; копродукција: Национални театар Каталоније и Норфолк и Норич фестивал (Велика Британија), уз живо извођење музике Дејвида Кресапа, Роџера Кресапа и Мигела Агилара.

HOGERMAN

Erre que Erre Dance Company, Spain

20.00 SNT, 'Pera Dobrinović' Stage | Monday, 30th June

▲ photo by Ricardo Salas

Creation and interpretation: **Mario G. Sáez**

Assistant Director: **Ángeles Angulo**

Lighting and Visuals: **Carles Rigual**

Music: **JPLS, Balago**

Costume design: **Kike Palma**

Production: **Erre que erre danza**

Running time: 50 minutes

HOOGERMAN

Hoogerman is a dance performance inspired by the work of digital artist Han Hoogerbrugge. A piece that seeks to embody the digital animation work by that artist adopting the language of theatre. If Hoogerbrugge supposes the digitalization of a man with his obsessions, anxieties and fears, *Hoogerman* tries to be the re-conversion of this virtual world into something organic, around the body.

Erre que erre is a collective of the artists and performers whose aim is to develop their work based on creation and experimentation with new forms and concepts of dance and movement. It serves as a platform for various interdisciplinary collaborations that result in new formats stage / exhibition and artistic projects. The group Erre que erre has always considered teamwork as the center of their own identity.

Since its inception in 1996, Erre que erre has developed a number of productions. Their major projects within last 5 years have been as follows:

2012

Hoogerman by Mario G. Sáez, creation and premier

Rembinhútur, a video dance creation using the 360° technique

Trans-Mission, a project realized in Chile and Colombia supported by Iberescena
Tour 2012: Germany, France, Spain, México...

2011

Principios opuestos, premier in Festival IDN, Mercat de les Flors (Barcelona)

WLD by Ángeles Angulo, Mario G. Sáez and Dimitri Fercoq

Trans-Mission, premier in Festival Lola de Esparraguera (Spain)

2010

Avatar*, official premier in Reina Sofía Museum of Madrid and international tour

Principios opuestos by Mario G. Sáez and Víctor Zambrana

2009

Avatar* by Ángeles Angulo and Roman Torre

Anxious Building, a piece about the work of architect Richard Rogers

Fragile, a video dance directed by Ricardo Salas and performed by Teresa Navarrete
Tour of **No pesa el corazón de los veloces**

2008

No pesa el corazón de los veloces, premier; co-produced by Teatre Nacional de Catalunya and the Norfolk & Norwich Festival (UK), with live music of David Crespo, Roger Crespo and Miguel Aguilar

ПРЕЗЕНТАЦИЈА РАДА ПОРОДИЦЕ БИСТРИХ ПОТОКА И ФЕСТИВАЛА „ШУМЕС“: Пројекција филма о фестивалу позоришне авангарде у шуми „Шумес“ – естетика дивљизма

Породица бистрих потока, Србија

18.00 КЦНС, Клуб „Трибина младих“ | Уторак, 1. јул

▲ фото: Нестор

Уметност која личи на уметност, није уметност.

Б. М.

У средишту презентације је фестивал „Шумес“, који се већ тринаест година одвија у дому Породице бистрих потока. На њему се заједнички једе, спава, филозофира и играју представе. Некада је сцена поток, некада крошња дрвета, а некада камена кућа...

Породица бистрих потока негује естетику дивљизма у чијој је експресији најважније доћи до самог себе и то изнети из себе. Није потребно глумити, већ бити искрен и испољити своје унутрашње биће. Ритам, трајање и енергија су свето тројство њихове естетике. Огољени човек још носи онтолошка својства која нису изчезла у њему. Наспрам напретка технологије, човек још увек није инфериорна појава.

PRESENTATION OF THE CLEAR BROOKS FAMILY'S WORK AND THE 'ŠUMES' FESTIVAL: Projection of the film about the festival of theatre avant-garde in the forest 'Šumes' – Aesthetics of Savagism

The Clear Brooks Family, Serbia

18.00 CCNS, 'Tribina mladih' Club | Tuesday, 1st July

▶ photo by Nestor

Art that looks like art is not art at all.

B. M.

The presentation focuses on the 'Šumes' festival, which has been held for 13 years in the home of the Clear Brooks Family. There people eat, sleep, discuss philosophy and make theatre plays together. Sometimes the stage is a brook, sometimes a tree top, sometimes a stone house...

The Clear Brooks Family hones the *aesthetics of savagism* whose expressivity focuses on reaching one's own self and delivering from one's own self. What is needed is not acting but to be honest and express one's own being. Rhythm, duration and energy are a holy trinity of their aesthetics. Denuded man still bears ontological qualities that have not vanished in him. Compared to the progress of technology, man is still not an inferior phenomenon.

УСПОН

Компанија Акаша Одедре, Велика Британија
20.00 СНП, Сцена „Јован Ђорђевић” | Уторак, 1. јул

▲ фото: Крис Неш

Извођач: **Акаш Одедра**
Технички директор: **Енди Фин**
Продуцент: **Ананд Бат**
Директори проба: **Луис Мејџор и
Хосе Агудо**

Трајање: 80 минута са три паузе

Овај пројекат је настао по поруџбини АКСТ, Eastman, Russell Maliphant Company, DanceXchange, Sampad, The Hat Factory, Leicester, Leicestershire and Rutland Dance, South East Dance, New Art Exchange, The Place, Curve Theatre Leicester и подржавају га Енглески уметнички савет и Академија. Компанију Акаша Одедре заступа Сара Форд / из агенције Quaternaire.

Нрита

Кореографија и музички аранжмани: Акаш Оедра

Класична варијација плеса катак, фокусирана на виртуозност и временску прецизност. У *Нрити* ритмички се изводе изворни плесни кораци. Покрети тела ту не преносе никакво расположење или значење; њихова је сврха у томе, да обликовањем различитих образаца, линија у простору и времену, створе само лепоту.

У сенци човека

Кореографија: Акрам Кан

Дизајн светла: Мајкл Халс

Музика: Џослин Пук

Директори проба: Луис Мејџор и Хосе Агудо

„Циљ ове соло кореографије није толико осмишљени комад, колико је то истраживање моје непрекидне фасцинације ‘анималним’ унутар свих нас. Осећам да се током мог истраживања ‘тела’ константно намеће питање како ми, као људска бића, из генерације у генерацију, настављамо да се развијамо, али постајемо ли током времена ‘људскији’ или лично све више на ‘животиње’? Одувек сам осећао јаку повезаност са ‘анималним’, утеловљеним у индијској плесној традицији. Мајстори катак плеса често су користили животиње као форме инспирације, чак до те мере да су цео репертоар базирали на квалитетима, покретима и ритму одређених животиња. Стога, у овом путовању са Акашом, био сам знатижељан да откријем да ли нека животиња обитава дубоко у сенци његовог властитог тела.“

Акрам Кан

РЕЗ

Кореографија: Расел Малифант

Дизајн светла: Мајкл Халс

Музика: Енди Коутон

Директор проба: Луис Мејџор

„Када је реч о *РЕЗУ*, желео сам да осмислим комад, у коме ће се користити елементи и динамика који су Акашу блиски, из његовог претходног образовања у класичним плесовима катак и барат натјам. Све то желео сам да преобликујем у свет, у коме осветљење реже и истиче покрет и ствара затворену целину, која има властиту логику тока и форме. Да бих то постигао, сарађивао сам са дизајнером светла Мајклом Халсом и композитором Ендијем Коутоном, са којима сам радио на великом броју претходних комада. *РЕЗ* је резултат наше сарадње.“

Расел Малифант

Констелација

Кореографија: Сиди Ларби Шеркауи

Дизајн светла: Вили Сеси

Музика: Олга Војцјеовска

Директори проба: Пол Зивковиц и Луис Мејџор

Муња и гром. Светло и звук. Илузије даљине и близине које се стварају на небу, које се варљиво приказује као константа. Сиди Ларби Шеркауи је фасциниран различитим сликама које стварају ови призори, док је њихов извор често један те исти. Он тежи да истакне различите обрасце звука и различите изворе светла, који се уједињују како би формирали констелацију, систем у коме ствари остају заустављене и истовремено су у покрету узрокованом гравитационим пољима и одбојним силама других. Уз помоћ тока светла и звука који извиру из таме и враћају се у то стање. Све то се дешава уз и кроз Акаша као локус, астрално тело које генерише властити ритам и светлост.

Акаш Оедра је надалеко познат као успешни играч катак плеса и млада је звезда у успону британске плесне сцене. образовање је стекао код реномираних плесача попут Читралеке Болара и Нилиме Девија у Великој Британији и Аше Јоглекара и Чаје Канватеха у Индији.

www.aakashodra.com

RISING

Aakash Odedra Company, Great Britain

20.00 SNT, 'Jovan Đorđević' Stage | Tuesday, 1st July

▲ photo by Chris Nash

Performer: **Aakash Odedra**
Technical Director: **Andy Finn**
Producer: **Anand Bhatt**
Rehearsal Director: **Lewis Major**

Running time: 80 minutes with three intermissions

This project is commissioned by AKCT, Eastman, Russell Maliphant Company, Dance-Xchange, Sampad, The Hat Factory, Leicester, Leicestershire and Rutland Dance, South East Dance, New Art Exchange, The Place, Curve Theatre Leicester and supported by the English Art Council and Akademi. Aakash Odedra Company is represented by Sarah Ford / Quaternaire.

Nritta

Choreography and Music arrangements: Aakash Odedra

A classical Kathak variation focusing on virtuosity and timing. *Nritta* corresponds to pure dance steps performed rhythmically. Here the movements of the body do not convey any mood or meaning and its purpose is just creating beauty by making various patterns, lines in space and time.

In The Shadow Of Man

Choreography: Akram Khan

Lighting: Michael Hulls

Music: Jocelyn Pook

Rehearsal Directors: Lewis Major and José Agudo

“The direction for this solo choreography, is not so much about making a piece, as it is about exploring my continuous fascination with the ‘animal’ we have within ourselves. I have always felt a strong connection to the ‘animal’ embedded within the Indian dance tradition. Kathak masters have so often used animals as forms of inspiration, even to the point of creating a whole repertoire based on the qualities, movements, and rhythms of certain animals. So, in this journey with Aakash, I was fascinated to discover if there was an animal residing deep within the shadow of his own body.”

Akram Khan

CUT

Choreography: Russell Maliphant

Lighting: Michael Hulls

Music: Andy Cowton

Rehearsal Director: Lewis Major

“For *CUT* I wanted to create a piece using elements and dynamics that Aakash is familiar with from his background in Kathak and Bharat Natyam. I wanted to shape that into a world where the lighting cuts and highlights that movement and creates a contained world that expresses its own logic of flow and form.”

Russell Maliphant

Constellation

Choreography: Sidi Larbi Cherkaoui

Lighting: Willy Cessa

Music: Olga Wojcieowska

Rehearsal Directors: Paul Zivkovich and Lewis Major

Lightning and thunder. Light and sound. The illusions of distance and nearness they convey in a sky that deceptively appears a constant. Sidi Larbi Cherkaoui has been fascinated by the different images these convey, while their source is often one and the same. He seeks to highlight different patterns of sound and different sources of light that come together to create a constellation, a system where things are kept suspended and in movement by each others’ gravitational fields and contending forces.

Aakash Odedra is widely known as an accomplished Kathak dancer and a rising young star of British dance. He has trained with acclaimed dancers Chitrleka Bolar and Nilima Devi in the UK and Asha Joglekar and Chhaya Kanvateh in India.

www.aakashodedra.com

ОТВОРЕНИ КОД

Компанија Марија Конг, Израел

18.00 СНП, Сцена „Пера Добриновић” | Среда, 2. јул

▶ фото: Александар Шарбеков

Кореографија: **Талија Ланда и Тим Марија Конг**
Играчи: **Андерсон Брас, Артур Астман, Каролине Бусар, Лучане Кастро Фонтанела, Ори Бен-Шабат**
Технологија: **Ори Бен-Шабат и Тал Бен-Ари**
Дизајн светла: **Шакар Верексон**
Музика и звук: **Тал Бен-Ари**
Технички директор: **Јоши Тал Тајеб**

Трајање: 55 минута

ОТВОРЕНИ КОД

Представа истражује најдубље жеље, скривене мисли и забрањене жудње невесте у првој брачној ноћи, у тренутку рефлексije пре него што се у потпуности преда мужу и посвети браку.

Верно животу и љубави, **Отворени код** приказује најстраственије, анималистичке, прималне жеље хероине и њене унутрашње конфликте, без обзира да ли им подлеже или их држи закључане у себи. Радња је варијација оне у *The Wish Maker* (Творцу жеља), за кога је живот права игра.

Компанија Марија Конг основана је у Израелу 2008. године. Основала су је четири играча и ствараоца, који су претходно били чланови Плесне трупе Батшева.

Марија Конг је група креативних уметника из Израела, Француске, Русије, Бразила и Јапана, који удружују своје таленте да би створили савремене продукције које се обраћају срцу и отварају ум.

У Компанији Марија Конг делују играчи, музичари и стручњаци за звук, визуелне светлосне ефекте, видео и нове технологије.

Извођењем представа у читавом свету – од Азије до Европе, Јужне Америке и Блиског Истока, међународна привлачност Компаније донела јој је одобравање критике и привукла бројне следбенике пуне ентузијазма, све обухваћене њеном магијом.

Продукције Компаније Марија Конг:

Fling (2009); **Мис Бразил** (2010); **Ноћ Конгових** (2011); **Отворени код** (2012); **Иза Кулиса** (2013).

„Моћна представа, препуна страсти попут доброг Алмодоваровог филма.“

Мали Бен-Симон

„Једна од најеротичнијих сцена, на које се могу позвати у израелском плесу.“

Ора Брафман

Извођење ове представе је подржала Амбасада Израела у Београду.

OPEN SOURCE

Maria Kong Company, Israel

18.00 SNT, 'Pera Dobrinovič' Stage | Wednesday, 2nd July

photo by Marjin Alders

Choreography: **Talia Landa & Maria Kong team**
Dancers: **Anderson Braz, Artour Astman, Caroline
Boussard, Luciane Castro Fontanella, Ori Ben-Shabat**
Technology: **Ori Ben-Shabat & Tal Ben-Ari**
Lighting Design: **Shachar Werechson**
Music & Sound: **Tal Ben-Ari**
Technical Manager: **Yossi Tal Taieb**

Running time: 55 minutes

OPEN SOURCE

The performance explores the deepest desires, hidden thoughts and forbidden longings of a bride on her wedding night, in a single moment of reflection before she gives herself entirely to her man and commits to marriage.

True to life and love, **Open Source** depicts the heroine's most passionate, animalistic, primal desires and her inner conflicts whether she should succumb to them or keep them locked up inside of her. The plot is altered by *The Wish Maker*, for whom life is a mere game.

Maria Kong Company was founded in Israel in 2008 by four dancers and creators, all former members of Bat-Sheva Dance Company.

Maria Kong is a group of creative artists from Israel, France, Russia, Brazil and Japan – who melt their talents to create state-of-the-art productions that touch the heart and open the mind.

Maria Kong comprised of dancers, musicians and specialist in the art of sound, light visual effects, video and new technology. The company's international allure has earned critical acclaim from works performed around the globe – from Asia to Europe, South America and the Middle East – drawing enthusiastic followers, all captured by the magic.

Productions by the Maria Kong Company:

Fling (2009); **Miss Brazil** (2010); **Kong's Night** (2011); **Open Source** (2012); **BackStage** (2013).

“A powerful performance, full of passion just like a good Almodovar film”

Mali Ben-Simon

“One of the most erotic scenes that I recall on an Israeli dance stage”

Ora Brafman

This performance has been supported by the Embassy of Israel in Belgrade.

РУЖЕ

Позориште „Деже Костолањи“, Србија
19.30 СНП, Сцена „Јован Ђорђевић“ | Среда, 2. јул

▲ фото: Жофија Серда

Режија: **Андраш Урбан**
Играју: **Марта Береш, Имре Елек Микеш, Габор Месарош, Золтан Плетл**
Покрет: **Анико Киш**
Музика: **Силард Мезеи**

Трајање: 60 минута

РУЖЕ

„изнова ћемо покрајину малену одразити
копулативним системом све до адрије
изнова ћемо одразити монархију
изнова велику југославију
јер мањинац је попут фламинга
цвокотави ружичасти створ
само се третиран у маси
сопствених одраза добро осећа“
(Ото Толнаи: Кишињевска ружа)

Позориште „Деже Костолањи“ је основано пре двадесет година. Његови оснивачи су Град Суботица и Национални савет мађарске националне мањине, а финансира се средствима Града Суботица. Представе се играју на мађарском језику, а од 2007. године постоји и превод на српски. Позориште се током времена искристалисало као експериментално, алтернативно, тзв. уметничко позориште града, препознатљиво по особеном раду и естетици редитеља Андраша Урбана. Трупа броји пет сталних глумаца. Током протеклих година представе су извођене на разним позоришним фестивалима, не само у региону и у Европи, него и у Азији (Индија, 2011) и Јужној Америци (Бразил, 2012). Позориште је стални гост најважнијих позоришних фестивала како у Србији, тако и у Мађарској, и разних позоришних догађаја у региону, на пример у Сарајеву, Љубљани и Скопљу. У овом позоришту нагласак је првенствено на савременом студијском раду, који се органски везује за реалност како локалног, тако и глобалног живота. Представе у извођењу овог позоришта доказ су да и експериментални комади могу да буду део позоришног мејнстрима, а да истовремено, по уметничким стандардима, заузму истакнуто место у региону.

Од 2009. године позориште има свој регионални/међународни савремени позоришни фестивал Desire Central Station, којим је изборио важну позицију у културном животу региона. Преко Ансамбла Андраша Урбана, у оквиру Позоришта, стални је копродукцијски партнер Удружења MASZK из Сегедина.

Остале продукције на репертоару: Антигона / Исмена – трагедија моралног релативизма, Руже, У твом загрљају, Војацер, Човекова комедија, Град Демона – Pass-Port Subotica/Szabadka, Сам Ћаво – Pass-Port Szeged/Segedin, Pass-Port Europe, Marta Bereš One-Girl Show, Dogs and Drugs, Оригинални Хамлет, Терапија, Urbi et Orbi, Турбо парадизо.

„Невероватна је маштовитост слика и израза ове представе – од редитељских решења до сценског израза и доживљаја глумаца – у свакој новој слици они појединачно и заједно – улазе све дубље у посебан и сложен поетски свет грађења света. Од храбрих замисли и од задатих праваца кретања – до доживљаја и укључења сопственог искуства. Богато и снажно дело необичне маштовитости и енергије. БРАВО!“

Горан Цветковић, Радио Београд 2

ROSES

Deszõ Kostolányi Theatre, Serbia

19.30 SNT, 'Jovan Ðorđević' Stage | Wednesday, 2nd July

▶ photo by Zsófia Szerda

Directed by **András Urbán**
Cast: **Márta Béres, Imre Elek Mikes, Gábor Mészáros, Zoltán Pletl**
Movement: **Anikó Kiss**
Music: **Szilárd Mezei**

Running time: 60 minutes

ROSES

'and again we will launch the small province,
By the copulative system all the way to adria
Again we will launch the monarchy
Again great Yugoslavia
Since a minority member is like a flamingo
A trembling purple creature
Only treated in a mass
Does he remember his reflections'
(Otto Tolnai: The Rose of Chisinau')

The “Deszö Kostolányi” Theatre was established twenty years ago. Its founders were the Town of Subotica and the National Council of the Hungarian National Minority, and it is funded by the Town of Subotica. The performances are played in the Hungarian language, and since 2007, there is a Serbian translation. Over the years, the theatre has been profiled as an experimental, alternative, the so-called artistic theatre of the town, recognisable by its distinctive work and aesthetics of director András Urbán. The troupe consists of five full-time actors/actresses. During the recent years the plays have been performed at various theatre festivals, not only regional and European, but in Asia (India, 2011) and South America (Brasil, 2012) as well. The theatre is a regular participant in the major festivals in Serbia and Hungary, as well as different theatre events in the region, for example Sarajevo, Ljubljana and Skopje. This theatre focuses on contemporary studio work, which is organically linked to the reality of both local and global life. The performances staged by this theatre are a proof that experimental plays can be part of mainstream theatre, and yet to assume a high ranking position in the region by artistic standards.

Since 2009, the theatre has had its regional/international contemporary theatre festival Desire Central Station, which has earned it a prominent position in the cultural life of the region. Through András Urbán's ensemble and within the theatre, the theatre is a permanent coproduction partner of the Association MASZK from Szeged.

Other productions on the repertoire include: Antigona/Ismena – tragedy of moral relativism, Roses, In Your Arms, Voyager, Man's Comedy, The City of Demons – Pass-Port Subotica, Devil in Person – Pass-Port Szeged, Pass-Port Europe, Márta Béres One-Girl Show, Dogs and Drugs, Original Hamlet, Therapy, Urbi et Orbi, Turbo Paradiso.

“The incredible imaginativeness of imagery and expressions of this performance – from the directing solutions to stage expression and experience of the cast – with every new image, individually and together they – get deeper and deeper into a special and complex poetical world of constructing a world. From courageous ideas to the given directions of movements – to the experience and participation of one's own experience. Rich and powerful work of an unusual imaginativeness and energy. BRAVO!”

Goran Cvetković, Radio Belgrade 2

ЗОРАН ГАШИ: КОРЕКЦИЈА

Мали драмски театар – Битола, Македонија

21.30 КЦНС, Велика сала | Среда, 2. јул

Режија: **Ник Апер**

Драматургија, сценографија и избор музике: **Нико Горшић**

Видео дизајн: **Павле Михајловски**

Костимографија: **Марија Пупучевска**

Дизајн светла: **Томе Гјоргиевски**

Продуценти: **Александар Лозановски и Бојан**

Стефановски

Играју: **Борис Чоревски, Здравко Стојмиров, Сандра Гривовска и Александар Стефановски**

Продукција: **Мали драмски театар – Битола**

Копродуценти:

Фестивал ЕксПонто – Љубљана

Фестивал малих театарских форми – Враца

Фестивал „Ристо Шишков“ – Струмица

Глобални театар – Словенија

НУ Центар за културу – Битола

Трајање: 50 минута

КОРЕКЦИЈА

Корекција, аутора Зорана Гашија из Новог Сада, јесте комад написан за камерну сцену. Комад се бави темама, односно последицама, везаним за распад Југославије – свиме ониме, што рат може учинити једном човеку. Главни лик драме налази се у фази преиспитивања, које се усмерава као разговор са Фаустом, у тежњи да се пронађе решење његове ситуације.

Редитељ Ник Апер поставио је комад кроз симболе, асоцијације, који директно комуницирају са публиком. Камерна форма је идеално решење због дистанце између публике и извођача. Редитељ врло успешно одсликава рат, насиље које је присутно на сцени кроз глумачку игру троје глумаца.

Мали драмски театар – Битола основан је 2008. године у Битоли. Његов оснивач био је бивши министар културе Благоје Стефановски, који је у сарадњи са групом искусних и компетентних позоришних делатника, Театар покренуо са циљем да ствара и на сцену поставља висококвалитетне и иновативне продукције – снажне, друштвено релевантне и театарски привлачне представе које се баве питањима савременог живота. У потрази за новим формама и новим идејама, Театар у свим својим продукцијама изражава дух новог времена. Тиме је генерално допринео да македонско позориште ухвати корак са европским тенденцијама.

На основу бројних представа, награда и учешћа на фестивалима у земљи и иностранству, Мали драмски театар – Битола проглашен је за најуспешније позориште у Македонији.

Закључно са 2013. Мали драмски театар – Битола је реализовао 18 представа, које су изведене преко 600 пута и приказане на свим значајним фестивалима у региону: ЕксПонто, МЕСС, Славија, Инфант, Јоаким фест, Сарајевска зима... Театар је добитник 56 награда попут гран прија, специјалних награда, награда за најбољу глумицу, награда публике...

Премијере у сезони 2012/2013:

Еурипид: Рес, у режији Павлоса Данелатоса (Грчка);

Зоран Гаши: Корекција, у режији Ника Апера (Словенија);

Елин Рахнев: Пасуљ, у режији Љупча Ђоргиевског.

ZORAN GAŠI: CORRECTION

The Small Drama Theatre – Bitola, Macedonia

21.30 CCNS, Main Hall | Wednesday, 2nd July

Directed by **Nick Upper**

Dramaturgy, set design and selection of music: **Niko Goršič**

Video design: **Pavle Mihajlovski**

Costume design: **Marija Pupučevska**

Lights design: **Tome Gjorgievski**

Producers: **Aleksandar Lozanovski and Bojan Stefanovski**

Cast: **Boris Čorevski, Zdravko Stojmirov, Sandra Gribovska and Aleksandar Stefanovski**

Production: **The Small Drama Theatre – Bitola**

Co-production:

The ExPonto Festival – Ljubljana

The Festival of Small Theatre Forms – Vraca

Festival “Risto Šiškov” – Strumica

The Global Theatre – Slovenia

NU Cultural Centre – Bitola

Running time: 50 minutes

CORRECTION

Correction, authored by Zoran Gaši from Novi Sad, is a play written for chamber stage. The play deals with topics, that is, consequences, related to the Yugoslav breakup – namely, everything a war can do to man. The leading character of the drama is going through a period of re-examination, which takes the form of a dialogue with Faustus, in an attempt to find a solution of his situation.

Director Nick Upper has staged the drama through symbols and associations, which communicate with the audience directly. The chamber form is an ideal solution because of the distance between the audience and performers. The director is successful in depicting the war and violence, which is presented on the stage through the interplay of the three actors.

The Small Drama Theatre – Bitola was established in Bitola in 2008 by the former Minister of Culture Mr. Blagoje Stefanovski in cooperation with a group of very experienced and competent theatre workers with the aim to create high quality and innovative theatre productions and to stage powerful, socially relevant and theatrically appealing plays, to tackle questions of the contemporary life. In its search of new forms and new ideas, the Theatre with its productions expresses the spirit of the new time, thus generally contributing to the ability of the Macedonian theatre to catch pace with European tendencies.

On the basis of the number of performances, awards and festival participations in Macedonia and abroad, the Small Drama Theatre – Bitola has been declared the most successful theatre in the country.

By the end of 2013, the Small Drama Theatre has produced 18 theatre projects, which have been performed more than 600 times, being presented at all major festivals in the region: ExPonto, MESS, Slavija, Infant, Joakim Fest, Sarajevo Winter... The Theatre has won 56 awards such as Grand Prix, special awards, best actress and audience awards...

Premieres in the 2012/2013 season include:

Euripides: Rhesus, directed by Pavlos Danelatos (Greece);

Zoran Gaši: Correction, directed by Nick Upper (Slovenia);

Elin Rahnev: Beans, directed Ljupče Gjorgievski.

INFANT

Direktor, glavni i odgovorni urednik / Managing Director, Editor-in-Chief
Andrej Fajgelj

Pomoćnik direktora za organizaciona pitanja / Assistant to Managing Director in Charge of Organisation
Sunčica Marković

Savetnik direktora / Consultant to Managing Director
Aleksandra Mandarić

Urednik Redakcije scenskog programa / Stage Programme Editor
Simon Grabovac

Sekretar / Assistant
Elza Vuletić

Smeštaj i prevoz / Hosting
Svetlana Lukić

Umetnički odbor / Art Board
Zoran R. Popović, Dijana Milošević, Zoran Đerić, Ljubomir Vučinić, Simon Grabovac

Selektori / Selectors
Miloš Sofrenović, Milica Konstantinović

Žiri / Jury
Slobodan Savić, Jelena Kajgo, Sofija Ristevska

Voditelj okruglog stola / Discussion Mediator
Zoran R. Popović

Urednik izdanja / Publications Editor
Kristina Kovač

Portparol INFANT-a / INFANT PR Manager
Peđa Ivović

Dizajn / Design
Tatjana Dukić Počuč

Fotograf / Photographer
Branislav Lučić

Prevod tekstova / Translation
Lidija Kapičić, Kristina Kovač

Priprema / Prepress
Vladimir Vatić

Produkcija / Production
Kulturni centar Novog Sada

Marketing / Marketing
Mirsad Avdić

Programski sekretar / Program Secretary
Sibina Rukavina

Glavni organizator / Chief Organizer
Zoran Dokić

Organizacija / Organisation
Daniela Todorović, Milan Kačanski, Vasa Timotijević

Šef scene / Stage Manager
Tomislav Šaraba

Scenska realizacija / Stage Crew
Zdravko Čeran, Lesa Jockov, Aleksandar Venci, Nedeljko Milivojević

Tehnička realizacija / Technical Crew
Miroslav Čeman, Đura Mrđenović, Đura Vučetić, Dušan Jovanović

Pravni poslovi / Legal Works
Snežana Komar

Računovodstvo / Accounting
Aleksandra Spasojević, Vukica Lončar, Vukosava Puača, Dušan Kordić

Veb-sajt i elektronski bilten INFANT-a / INFANT Web Site, E-bulletin
Tatjana Dukić Počuć
www.infant.rs

Veb-sajt KCNS / CCNS Web Site
www.kcns.org.rs

Ostali saradnici / Associates
Branislav Jovanović, Zoran Mišić, Petar Knežević, Mira Bjelopetrović

41. ИНФАНТ ОМОГУЋИО ЈЕ

ГРАДСКА УПРАВА ЗА КУЛТУРУ

ФЕСТИВАЛ СУ ПОДРЖАЛИ:

МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА РС

ФРАНЦУСКИ ИНСТИТУТ У СРБИЈИ

ГРАД ЗАГРЕБ

ПОКРАЈИНСКИ СЕКРЕТАРИЈАТ ЗА
КУЛТУРУ И ЈАВНО ИНФОРМИСАЊЕ

АМБАСАДА ИЗРАЕЛА У БЕОГРАДУ

Culture Ireland
Cultúr Éireann

КУЛТУРА ИРСКЕ

*

Медијска подршка:

ДНЕВНИК

Danas

hsreporter

Novine novosadske

MAGYAR SZÓ

Техничка подршка:

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ, НОВИ САД
НОВОСАДСКО ПОЗОРИШТЕ – ÚJVIDÉKI SZÍNHÁZ, НОВИ САД
АУДИО КОНСТРУКТОР, НОВИ САД

*

Пријатељи фестивала:

diva
dramatorska izvorska voda

Kontakti / Contacts
Kulturni centar Novog Sada / Cultural Centre of Novi Sad
Katolička porta 5
21000 Novi Sad
Srbija / Serbia

Tel.: +381 21 423 770
Faks: +381 21 525 168

infantfestival@gmail.com
www.infant.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
792.091(497.113 Novi Sad)“2014”(083.97)(085)

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ фестивал алтернативног и новог театра ИНФАНТ (41 ; 2014 ; Нови Сад)

INFANT / 41. интернационални фестивал алтернативног и новог театра, Нови Сад, 25. јун – 2. јул 2014. = 41st
International Festival of Alternative and New Theatre, Novi Sad, 25th June – 2nd July 2014 ; [главни и одговорни
уредник Андреј Фајгељ ; превод текстова Лидија Капичић, Кристина Ковач ; фотограф Бранислав Лучић].
Нови Сад : Културни центар Новог Сада, 2014 (Нови Сад : Сајнос). – 78 стр. : илустр. ; 21 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. – Тираж 300.

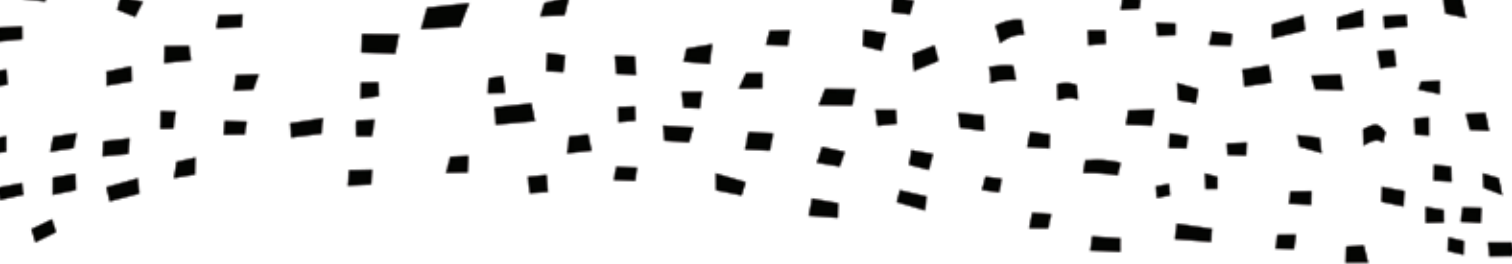
ISBN 978-86-7931-391-1

I. International festival of Alternative and new Theatre (41 ; 2014 ; Нови Сад) в. Интернационални фестивал алтернативног и новог театра ИНФАНТ (41 ; 2014 ; Нови Сад)

а) Интернационални фестивал алтернативног и новог театра (41 ; 2014 ; Нови Сад) – Програми – Каталогзи

COBISS.SR-ID 286983431

Izdavač: Kulturni centar Novog Sada
Za izdavača: Andrej Fajgelj, direktor
Organizator zadržava pravo izmene i dopune programa. /
Organiser withholds the right to change and add to the programme.

КУЛТУРНИ
ЦЕНТАР
НОВОГ
САДА

Град Нови Сад

